

MHB 8.416

A Járáság ²³

SZÉPIRODALMI ÉS TÁRSADALMI KÉPES HETILAP

1925. ÉVFOLYAMA

SZERKESZTI ÉS KIADJA:

MIAKICH KÁROLY

*Ezen évfolyamban közölt kiválóbb fényképek a következő budapesti műtermekből valók: Angeló, Gaidusчек
Erzsi, Halász Vilma, Koller utóda Szenes, Kossák, Labori, Molnár István, Rozgonyi Dezső, Strelisky és Veres.*

DR. SZÉCHÉNYI
KÖNYV-
TÁR

MHB 8.416

A Járáság

Anna főhercegnő

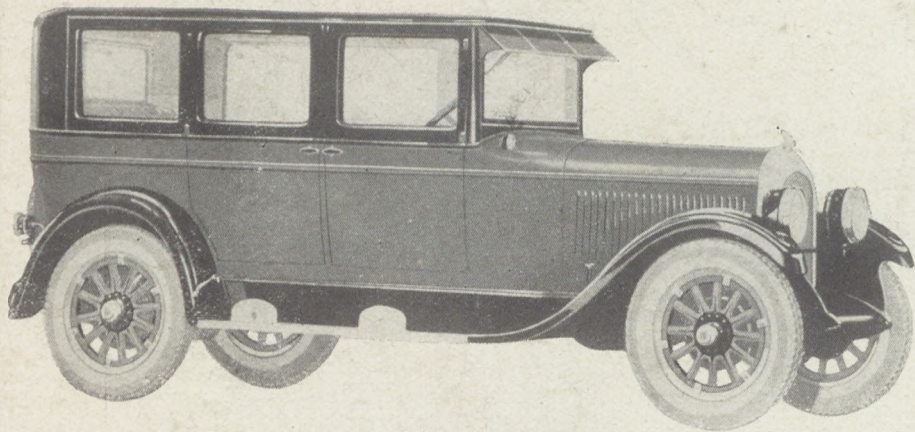
Angelo felvétele

1925 JANUÁR 4

Ára 10,000 K.

XII. ÉVFOLYAM I. SZÁM

LAPUNK MAI SZÁMA ÖTVENHAT OLDAL

„IMPERIAL“

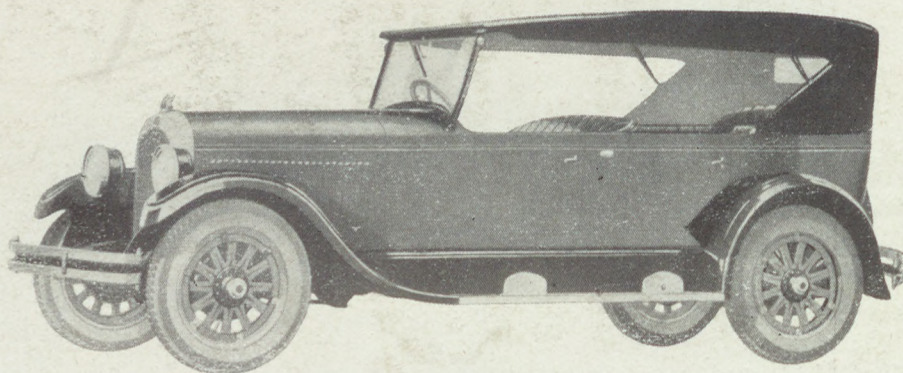
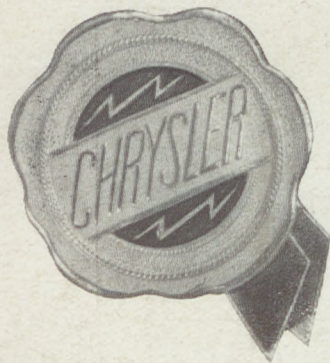
Raktárról azonnal szállítható, ára a gyárból: 1870 \$

A Chrysler Six

vezérviselete

Haltenberger r.=t.

Telefon 201-64

„PHAETON“

Hatengeres autó, négy oszfékkel 12/70 HP., ára a gyárból: 1395 \$

MHB 8.416

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS TÁRSADALMI KÉPES HETILAP

Alapította Dr. Dobay István / A kiadásért felelős Miakich Károly

Albrecht főherceg

Labori felvétele.

Francia parfüm-
különlegességek

Parfumerie Kosztelitz

B U D A P E S T
V., Dorottya-uca 12. sz.
// Telefon: 188-89. //

Alapítva 1848. évben.
Kleiner Lőrinc Angol- és francia, valamint valódi golf- és sportcipők készítőinek.
 Budapest, IV. Duna-utca 4. szám.

SCHNEIDER RÓZSI és KATÓ
 ANGOL ÉS FRANCIA NŐI RUHA DIVATTERME
 Budapest, IV. ker., Váci-utca 8. szám. Telefon: 94-35.
 / **Eredeti modellek kiárusítása.** /

Calderoni és Tsa
 látványos, Vörösmarty-tér 1.
 Látcsövek, szemüvegek, orrcsüptetők Zeiss- és Görz-üvegekkel. Barometerek, hőmérők.

Antik csillárok nagy választékban Villanyszereléseket és átalakításokat irányosan csinálunk.
 „THOMSON” villamosági vállalat
 VII. Wesselényi-u. 6. Tel.: József 122-88

Vakító fehér fogsora lesz
Chlorodont
 fogpaszta megszünteti a szájszagot

Paplant, matracot elsőrendű kivitelben készít és raktáron tart **Smarz Károly** paplanos mester VIII. Őr-utca 6. a. Baross-utcai templom mellett.

Bristol Szálloda
Budapest

Külföldi férfi-fehérenemű különlegességek méret után
VESTA
 fehérneműipartelep
 Budapest, IV. Múzeum-körút 2

Szőrme köpenyek
 Estélyi ruhák
 Cipők
 Kalapok
 nagy választékban
Holzer
 divatruházában
 Kossuth Lajos-utca 9.

HALWA SÁNDOR puskaműves
 Üzlet: BUDAPEST Műhely:
 I., Krisztina-tér 2. Tel.: 166-02. I., Szent János-tér 4.
 A Magyar Vadászok Országos Szövetségének bizományosa és szerződéses puskaművese. A Vitézek Mezőgazdasági Szövetkezetének puskaművese és szerződéses szállítója. A Községi Lisztviselők Országos Szövetségének szerződéses szállítója.
 Háziiparilag gyártott (kézimunka) fegyvereim elkészültek és a legolcsóbb áron kaphatók. Kakasos, kakas nélküli ejectoros és ejector nélküli sörétes, valamint mindennemű golyós vadászfegyverek, továbbá revolverek és pisztolyok állandó nagy raktára.

TELEFON:
 József 131-84.
Old American
 Kalap és sapka-különlegességek kaphatók
 BUDAPEST-IV. EGYETEM-U. 3.

A technika csodája Kizárólagos vezérképviselő
„REMA” BIRÓ és ECKSTEIN
 V., Vörösmarty-tér 3. sz.
 Telefon 126-08 és 46-25.
 Gyorsszámológép Kivánatra díjtalan bemutatás az ország bármely részében.

TEÁSKONNA
VÉDJÉGYŰ TEA
 „Tartalomdús”
 AZÉRT LEGOLCSÓBB ÉS EGYBEN
 LEGFINOMABB TEA A HASZNALATBAN

BUDAPEST

IV. BÉCSI-UTCA 5.

WIEN

I. GRABEN 30.

Bencze

**CHAUSSURES
DE LUXE
POUR DAMES**

NOI CIPO SALON
BUDAPEST IV. BÉCSI-UTCA 5

Adieu Nusi

Egy pesti szerelem története

Irta Egyed Zoltán

(9)

— Miért van annyi pénze a disznónak — gondolta magában kegyetlenül. — Miért nincs például ennek a kedvesnek itt. Hozzámennék feleségül, gondolta magában tovább. Majd újból a másik jutott eszébe, a villával együtt, amelyben a múlt nyáron, mikor a felesége Marienbadban volt, egy egész hetet töltött. Walter még a cselédek is elküldte, új inast, szakácsnőt fogadott erre a hétre. »Dögöljön meg«, gondolta magában. És inni kért. Dénes töltött neki és mivel a bor kifogyott, pezsgőt rendelt. Egyszerre két üveggel...

A szembenlévő asztalnál ült Vadas, a szegénységgel. A szegénység Kártyaházi és Kazacsay urakból állott, akik az „Otthon”-ban körülkurizálták Vadast, hogy vigye el őket vacsorázni Kazacsay Kazimírnak, litván főnemeshez illően volt vagy 100 dollár a zsebében — anélkül félt, hogy megugatják a kutyák — Kártyaházinak azonban, mint igazi nincsetlennek egy vas se volt a zsebében, úgy hogy mikor a kenyereslány megállt az asztal mellett, s várta, hogy a kenyeret kifizessék, Kártyaházi kénytelen volt odaszólni Vadasnak:

— Sándorkám kérlek...

— Pardon — szólt Vadas és kifizette a kenyeret.

— Kártyaházi ajkai széles mosolyra huzódtak:

— Kisztihand, zszustihand édes S—s—s—án—dorkám. Mégis csak te vagy a legfigyelmesebb ember a világon...

Kazacsay elröhögte magát:

— Héhéhé... Mire Gizi egy lesújtó pillantást lövellt vetélytársa felé, akit a világ legszerencsésebb fickójának tartott, ellentétben sajátmagával, akit viszont titokban, igenis, a világ legpechesebb emberének tartott. Erről a fantasztikus pechről volt egy legenda is, mely nemzedékről-nemzedékre szállott, mint egy örökség. Kezdődött pedig azzal, hogy egyszer hajdanában-danában, még a boldog békében, hogy-hogy nem, de egy éjszaka mégis csak nyert. Még pedig igen tisztességes összeget, valami nyolcszáz koronát. Makaón, a régi „Meteor”-kávéházban. Ugy reggel öt óra felé a tablónál hirtelen eszébe jutott hervadó életének sok átkozott hajnali víziója, mikor minden pénzét elveszítve, egy krajcár nélkül, fáradtan és letörve bandukolt a hotelje felé s hirtelen felugrott az asztal mellől.

— Köszönöm uraim, szólt harsányan és szemtelenül. Mára elég volt.

— Eleget méasztatott nyerni, szólt az egyik kibic kedélyeskedve.

— Igenis, eleget. Nem fogok újból egy vas nélkül felállni. — Szólt s kiült a hamvas májusi hajnalban a terrasszra s miután egész éjszaka konyakot ivott és cigarettázott, meghatva a gyönyörű reggel hangulatától, szinte mintegy poenitenciából — egy pohár tejet rendelt magának. Boldogan gondolt a

800 koronára s elhatározta, hogy új életet kezd. Új ruhát csináltat, egy kis fehérneműt is vásárol s a többi pénzzel okosan szerényen — kártyázni fog. Napi 50 koronával meglelszem ezentul. Ha megvan — viz: abbahagyom. Mához két évre gazdag ember leszek. Hát, ahogy így ábrándozik és morfondírozgat magában, arra jön lohólva Rothschein, az ékszerész, aki a legszenvédélyesebb lóversenyjátékos volt egész Budapesten. Gizi már messziről ráordított a gyanutlan Rothscheinre.

— Hova, hova ilyenkor, amikor a madár sem jár, Rothschein ur?

— Bécsbe megyek a versenyre, Kártyaházi ur. Nem tart velem?

— Á, nem megyek, felelt Gizi. — Minek is menjek? Pénz is van nálam, amilyen peches vagyok, még elveszitem.

— Nézze Kártyaházi ur, — szólt Rothschein — nálam van 20.000 korona. Nem sok pénz, de ha maga a pénzt elveszíti, az én vendégem lesz Bécsben, az utiköltséget is fizetem egész hazáig. Jöjjön fel, csinálunk egy szép napot magunknak.

Kártyaházi gondolkozott. Mi történhetik, kérdezte magában és fizetett. Egy félóra múlva már mindketten a vonaton ültek. Mindenáron első osztályon akart utazni, de aztán hagyta magát lebeszélni a II-odik osztályra. Közben természetesen hallatlanul lenézte Rothscheint.

Bécsben a Freudenauban Rothschein mindjárt az első futamnál odaszólt Gizinek:

— Gringoire biztos tipp. Igaz, hogy nagy favorit, de pari pénzt lehet keresni. Én megfogadom 2000 koronával. Siegre, platzra. Bátran tehet maga is.

— Jó — felelte Kártyaházi s elindult a totalizátor-bódé felé. Közben pedig elkezdett morfondírozgatni:

— Amilyen peches állat vagyok, az a favorit biztosan lemarad. Az éjszaka nyertem kártyán, ki van zárva, hogy itt is nyerhessek. — És megfogadott 200 koronával egy outsidersert. A favorit bejött és fizetett pari pénzt. Gizi toporzékolt. A következő futamban megfogadta Rothschein tippjét, a ló lemaradt. A harmadik futam után Kártyaházinak már egy vasa sem volt.

Kétségbeesve rohant Rothscheinhez és kért 100 koronát kölcsön.

— Kölcsön nem adok. Pláne játékközben. De azért maga csak legyen egész nyugodt. Amit mondtam, megmondtam. Hazáig az én vendégem.

Kártyaházinak nem maradt más hátra, bele-nyugodott a megváltozhatatlanba. Savanyuan gondolt ugyan a kényyszerű vendégeskedésre, de — gondolta magában — ez is jobb, mint semmi. Hátha ez sem volna. Rothschein betartotta a szavát. Este

Henée-hajfestés. Tartós hajhullámosítás. Művészies postiches.

Piechnik és Mechtl

B U D A P E S T
IV, Váci-uca 8. Félémelet
// Telefon: 31 //

jó vacsorát fizetett a Hopfnernél, kifizette a hotelt, másnap a pályaudvaron megváltotta a jegyet, cigarettát vásárolt, fizette az étkezőkocsit, egyszóval úgy viselkedett, mint egy gentleman. Tehette: 12.000 koronát nyert a Freudenauban. Budapestre megérkezve, Kártyaházi odament a pályaudvari automatához, kihalászott valamelyik zsebéből egy ottrekedt 20 fillérest és beakarta dobni. Rothschein azonban észrevette a dolgot és így szólt:

— Én azt mondtam, hogy hazáig az én vendégem, maga még nem érkezett haza, tehát a saját pénzét ne dobja az automatába se. Mit akar venni? Bajuszpedrőt?

— Csokoládét — felelte Kártyaházi nyöszörögve. Soha életében nem volt bajusza, mindig bo-rotválta magát.

— Csokoládét... — felelt Rothschein.

— Tessék! Erre kivett egy 20 fillérest és bedobta az automatába. Meghuzta a fogantyut és alul kijött a Stolwerck-csokoládé — és a 20 filléres is. — Ez egész jó üzlet — szólt Rothschein és újból bedobta a 20 fillérest. Újból kijött a csokoládé a 20 filléressel együtt. Így ment ez tizenkétszer egymásután. Mindig kijött a csokoládé és a 20 filléres is. Kártyaházinak már kidülledtek a szemei, olyan dühös volt Rothscheinre, akinek ime, még itt is milyen szerencséje van. Nem bírta tovább és megszólalt:

— Kedves Rothschein ur, talán hagyna már engem is keresni egy kicsit...

— Tessék — felelte Rothschein s átadta a 20 fillérest.

Kártyaházi bedobta a pénzt és meghuzta a fogantyut. A gép korgott, köhögött — és nem jött ki sem a 20 filléres — sem a csokoládé.

Rothschein elsápadt, kivett egy forintot a zsebéből, odaadta Kártyaházinak és így szólt:

— Menjen Isten hírével kedves Kártyaházi ur, én be nem ülök magával egy konflisba, mert amilyen peches, még összeütközünk egy villanyossal...

Kártyaházi talán nem is volt tényleg ilyen peches. De a közhit ezt tartotta s emiatt rengeteg kellemetlensége volt az életben. Ha a klubban, amelyet ő röviden gyárnak vagy műhelynek nevezett, a peches játékos mellé ült, akkor rászóltak, hogy a

jó Istenért, egy vagyont vesztek, ide ne ülj édes egy Gizikém. A nyerő pedig, ha meglátta a Kártyaházi mosolygós arcát, amint letelepedett mellé, csak ennyit mondott:

— Na, kész vagyok.

Már előre eszkomptálta a Kártyaházi pechét. Kártyaházi ilyenkor fájdalomtól eltorzult arccal állott fel az asztal mellől és egy spanyol grand dőlyfös mosolya vibrált ajkai körül. Le tudta volna szurni azt a málészájú fickót, aki őt, Kártyaházi Gézá, korának legszellemesebb, legműveltebb, legelragadóbb férfiát csak így ni: el merte küldeni maga mellől, ahelyett, hogy felfordult volna a boldogságtól, hogy megtisztelte jelenlétével...

Ma azonban Kártyaházinak kivételesen jó kedve volt. Vadas meghívta őt vacsorára s ebben az örömeiben igazán csak az zavarta, hogy Vadas Kazacsayt is

meghívta, Kártyaházi szerint a világon soha senkinek senki mást nem volna szabad meghívnia, csakis és egyesegyedül őt, Kártyaházi Gézá. A legnagyobb és legfelháborítóbb igazságtalanság és méltatlanság, hogy ilyen fött-ment sehonnaiak, mint ez a Kazacsay is, itt ül vele egy asztalnál és élvezni merészeli az élet örömeit. Mutatni azonban dühét nem merte s éppen ezért tettetett negélyvel szólt oda Kazacsaynak:

— Édes Kazikám, mit szólsz Köblöshöz? Premiér, nő, fiákker. Szerencsés egy fickó, annyit

Hertelendy Miklósné.

Angelo felvétele.

SPORTRUHA ÉS BREECHES-
KÜLÖNLEGESSÉGEK ///

HARCSA BÉLA
uri szabó Budapest, IV, Városház-u. 16. I. em. / Tel.: 183-31

Különleges frakk és smoking öltönyök ///
/// Allandóan nagy választék eredeti angol
szövetekben /// Közismert előkelő ízlés
/// Szolid árak ///

**Uj
köntösében,**

nevezetesen
barna-kék-fehér
címkevel jelenik
most meg a rég-
óta bevált és
kedvelt „valódi
Franck-kávépótlék”. Az új
barna-kék-fehér
címken különö-
sen előtérbe lép-
nek a „kávédaráló” ismer-
tető jelek, melyek
megkülönböztet-
tik az utánzatok-
tól.

A „valódi
Franck-kávépótlék” úgy kell
a kávéhoz, mint
a leveshez a fű-
szer!

az is dühösítette, ha valaki egy nőről feltételezni
merészelte, hogy nem ő belé szerelmes. Mit szeressen
ezen a széllal bélelt suhancon. Hogy pedig irni tudna,
hát arról ne is beszéljünk.

Vadas, aki eddig hallgatott, most megszólalt:

— Nézd, Gizikém, hogy irni tud-e, vagy nem,
arról tényleg ne beszéljünk. Mit tudjuk azt mi. De
hogy a nő övele ül és nem velem és nem veled és
nem a Kazival, hát az mégis azt mutatja, hogy nem
én tetszem neki, sem te, sem Kazi, hanem a
Köblös...

— Eegen... — röhögött Kazacsay helyeslően
és kanalazta a levest. Kártyaházi vörös lett, mint
a rák, de miután vendég volt és nem házigazda,
kényszeredetten belenyugodott.

— Jó! Jó!! Such is life! — mondta siste-
regve a dühtől. Ez volta kedvenc mondása, ha az
élet egy igazságtalanságát akarta megbélyegezni és
mégegyszer odanézett a társasághoz, akikhez már
a cigány is odasomfordált. Szász Anna, akinek finom,
meleg alhangja volt, halkán énekelte a cigánnyal:

Csak a rózsza... fehér rózsza...
Csak az tudja igazán...

Egy pár szomszédos asztalnál szintén pezsgőt
hozattak. A hangulat kezdett emelkedni. Kártya-
házi hátradőlt a székén és rekedt kappanhangjával
szintén kezdte dudolgatni a nótát. Vadas csen-

bizonyos. — És neve-
tett hozzá széles, kaján
nevetéssel, mint aki az
Élet egy nyilvánvaló té-
vedésén, kómiikus bot-
lásán nevet...

Kazacsay, mint min-
dig — így most is — op-
ponált. Ha Kártyaházi
valamire azt mondta,
hogy fehér, Kazacsay
azt feketének látta. Soha
még bele nem egyezett
valamibe, amibe Kár-
tyaházi beleegyezett. Ez
is egyik oka volt a kö-
zöttük dühöngő vad an-
tagónizmusnak.

— Miért? — kérdezte
Kazacsay ártatlanul. —
Tehetséges! A legtehet-
ségesebb a mai fiatalok
között. És azt hallom,
a nő nagyon szereti.

— Ugyan, kérlek —
felelte Kártyaházi és lila
lett a dühtől, mert már

desen ránevetett Kazacsayra. Kazacsay szépen,
illedelmesen, szolgamódra visszanevetett. Mintahogy
az élet rongyos, számkivetett és gőgös muzsik-
jához illik. Magában pedig egy selyemmel bélelt
várkastélyra gondolt, amelyben az a Szász Anna
ott még szolgálóleány sem lehetne...

Két óra felé a társaság felkerekedett. Dénes
félrehívta a fizetőpincért és kifizette az egész cechet,
a cigánynak odaadott egy milliót. Lassan bandu-
koltak lefelé az Alagut felé, az autótaxi-állomás
felé. Elöl Rády, Zách Kláriba karolva, kissé ré-
szegen magyarázott a leánynak. Klári szótlan hall-
gatta, a férfi szinte belébujt, úgy magyarázott neki.
Hátul Anna és Dénes követték őket. Anna jó-
kedvű volt, halkán dudolgatott magában. Hirtelen
belekarolt a fiuba, hozzásimult és megkérdezte:

— Szeret?

A fiu nem felelt rögtön. Anna érezte, hogy
reszket mellette a belső, nagy felindulástól. Ugy
szakadt ki belőle mélyről, dideregve, rekedten:

— ... Szeretem.

Anna most megállt. Ott állottak a bódék mö-
gött. Felettük az ég ultramarin palástján a sok-sok
sárga csillag. Odasimult a fiuhoz, a fejét rátette a
vállára. Kínálta a száját. Dénes lehajolt, megfogta
két kézzel azt az édes, okos szép fejet és meg-
csókolta. Égett a szájuk mindkettejüknek. Így csók
közben égve kérdezte meg tőle, reszketve a fel-
indulástól, szinte sirva a vágytól és a szerelemtől:

— Enyém lesz?

Anna nevetve felelt.

— Igen.

Ugy ejtette ki ezt az egy szót, mint aki azt
mondja, hogy igen, persze, természetesen, te gyerek,
te csacsi, hát persze, hogy a tiéd leszek, lehetne
talán másképp is? Viháncolva, boldogan siettek
Rádyék után, akik az autótaxi állomás előtt álltak
és vártak rájuk. Mindakettőnek máshol járt az
esze. Dénes azon gondolkozott, hogy hogy is lesz
és mikor és hogyan. Anna szintén. Arra gondolt,
hogy a fiut hogy viszi be a lakásba és reszketett
és félt és örült. Ők ketten már ölelkeztek nemcsak
a lelkekkel, de a testükkel is. Dénes halálos, mélységes,
egész lényét megrázó nagy szenvedéllyel, Anna
inkább kissé izgatottan, de belülről éppen csak, hogy
felmelegedve valami új ismeretlen tüztől, legfőképpen
annak a felszabadulásnak örülve, amit önmagán kon-
statált. Ugy érezte magát, mint aki valahonnét
kiszabadult: egy szobából talán, ahová az unalmas,
napokig tartó szürke eső zárta be... Belülről,
ebben a felszabadulásban, ebben a harmatos édes
érzésben fürdött, nyújtózkodott, sütkérezett...
Képzeletében már odabujt a fiu hátához és csen-
desen aludt. Hangosan felnevetett erre a gondolatra.
Éppen odaértek Rádyékhoz.

MALOJA PALACE ENGADIN

A LEGNAPOSABB TÉLISPORTHELY

TELJES PENSIO 20 FRC-TÓL

1811 m. t. f.
1 órányira St. Moritztól
300 szoba és fürdőszoba
Valamennyi téli sport.

— No, mit mulattok gyerekek — kérdezte Rády, éppen rágyújtva egy szivarra.

— Azon mulatok, hogy a szerelmesek hogy eltűntek előlünk — nevetett Anna.

Zách Klári rákacsintott Annára s úgy kérdezte, inkább a szemével, mint a szájával.

— No és ti, édesem?

Anna visszaintett neki a szemével, hogy itt minden rendben van, aztán kedveskedve, kényeskedve felelt:

— Oh fiam, egy szerző és egy primadonna — igazán ártatlan szórakozás.

Beültek. Rády mindenáron Annáékat akarta előbb hazavinni, de Klári nem engedte. Ő már mindent tudott, abból az egy pillantásból, amit Annával váltott. Ragaszkodott hozzá, hogy előbb őt kísérjék haza, neki fáj egy kicsit a feje, rosszul is van, meg fog halni. Anna is udvariaskodott, hogy előbb Klárit viszik haza. Dénes hallgatott. Végül Klári kiszólt a sofförnek és bement a lakása címét. Rády dühöngött, de aztán belenyugodott a változhatatlanba. Az autó pedig elindult a Belváros felé. Rády, aki agglegénymódra évtizedek óta a Bristolban lakott egy kis udvari szobácskában, dühében megállította az autót a Bristol előtt s haza sem kísérte Klárit, leszállt. A sofförnek borralót adott, Klárinak, Annának kezet csókolt és nagy dérral-durral becsengetett. A nők titokban összenevettek a hoppon maradt vén gavalléron, de azért kedvesen leleszóltak neki, amíg Józsi bácsi, az éjjeli portás ki nem nyitott. Rády eltűnt a csapóajtó mögött s az autó elindult Klári lakása felé.

— Gyere hozzám aludni — szólt Anna. — Akarsz?

Dénes szívében meghűlt a vér. Klári mosolyogva felelt:

— Jaj, dehogy megyek, anyuskám, dehogy. Ha hozzád megyek, nem alszunk el reggelig. Reggel meg korán próba van.

— Hát aztán! Beüzentetek, hogy beteg vagyok s a próbát egyszerűen nem tartják meg — felelt Anna.

Dénes ránézett Annára. Anna mosolyogva folytatta:

— Jézusom, s a szerző ezt hallja, hogy milyen könnyelmű teremtés vagyok. Igazad van, Klárikám, eredj haza. Mához egy hétre premiér. Nekem is korán kell kelnem . . .

Az autó megállt a váci=utcai ház előtt. Klári kiszállt, becsöngetett. Néhány közömbös mondat s az autó újból elindult a Városliget felé. Anna egész uton egy árva szót sem szólt a fiúhoz, aki cigarettával kínálta s igyekezett elfogulatlan lenni. A Fásorban megállt a taxi egy villa előtt. Anna kiugrott, Dénes kifizette a soffört.

— Miért küldte el a kocsit?

Dénes szenvtelen hangon felelt:

— Gyalog megyek majd haza . . . Olyan szép, olyan bánatos éjszaka van . . .

(Folytatjuk.)

Atelier „Berthe“ kozmetika, szépségápolás, manikűr,
ARC- ÉS TESTSZÖRELTÁVOLÍTÁS
IV. Párisi-uca 4 // Telefon: 105-87

A TÁRSASÁG mai ujévi számának keretében nyújtjuk át olvasóinknak az évkönyvet, melyet eredetileg százoldalasra terveztünk és százezer koronáért akartunk árusítani, most azonban mégis csak ötvenhatoldalas terjedelemben jelentetünk meg. Ez az ötvenhatoldalas évmegnyitó szám, mely komoly irodalmi értékű tartalmán kívül remek illusztrációkkal ékes, mindössze tízezer koronába kerül, noha ötvenezerért kellene adnunk, mert éppen a fele az eredetileg tervezett kiadásnak. Azt akartuk azonban, hogy mindenki megvehesse anélkül, hogy nagyobb áldozatot hozna s ezért álltunk el az önálló évkönyv megjelentetésétől is. Inkább állandó közönségünk kapjon egyszer már izelítőt abból: milyen lenne az igazi A Társaság, ha pénz és idő bőséggel jönne segítségünkre. Egy önálló évkönyv külön megterhelést jelentett volna publikumunknak, így felszolgálva azonban megveheti mindenki, olvasóink és előfizetőink pedig rendszeresen megkapják, mint bármelyik rendes számunkat. Mégis adósoknak érezzük azonban magunkat velük szemben, mert száz oldalt ígértünk s csak ötvenhatot adunk. Az elmaradt ötvenet felosztottuk többi számaink között s így fogjuk valóra váltani azt a tervünket, hogy ezentul minden hónapban legalább egyszer bővített számot adunk ki, remélhetőleg legalább is olyan terjedelemben, mint a mai. Természetesen mindehhez éppugy, mint eddig minden munkánkhoz, bizalommal kérjük és várjuk régi közönségünk jóindulatu támogatását.

*

ESKÜVŐ. Kosztolnai és nagymegyeri Dingha Magda dr. és ostffyasszonyfai Dobrovics Károly dr. december havában tartották esküvőjüket.

Szopogasson köhögés ellen

Szent István gyógymaláta
CUKORKÁT

Mi készül Balatonföldváron?

Az ember azt hinné, hogy a Balaton melletti fürdőhelyek nyári ragyogásuk után ősszel bóbiskolni kezdenek, álmosan néznek a korai és hűvös alkonyatba s mire leesik az első hó, mint a medvék: ők is téli álmra hajtják fejüket. Halkan hull a hó az elhagyott sétány-utakra, behavazza a gondosan bezárt szállodákat, bedesz-kázott villák veranda-tetejét, minden mélyen alszik napközben is, sehol semmi zaj, halálos csönd borít be mindent a jövő nyárig.

Lehet, hogy így van ez a kisebb fürdőhelyeken s ahol nincs faluja a fürdőtelepnek, vagy helyesebben, ahol a fürdőtelep nem a — falué. Azonban itt is, ott is manapság már jóval hosszabb a szezon, mert a Balaton őszi bája sokkal kedvesebb, kitar-tóbb és hálásabb, mint a szeszélyes nyár s így sokan éppen az egyenletes szeptemberi hetekben mennek nyaralni a Balaton mellé. A háboru alatt, mikor a határsorompókat elzárták, felfedezték a Balatont nyárra. A nyári hónapok alatt annyian megsze-rették, hogy sokan ősszel is le-látogattak hozzá. Akkor felfedezték, hogy ősszel szebb, színesebb és szelidebb, mint nyáron. Jöttek tehát rajokban az őszi vendégek. Az ősz azután annyi örömet adott a hű kirándulóknak és őszi sütkérezőknek a gyönyörű partokon, hogy egy-egy téli vasárnapra is akadt néhány bátor kísérletező, akik — mondanunk sem kell — nem bánták, hogy lekukkantottak a befagyott, havaspartu Balatonra. Csodálatos téli álomvilág fogadta itt őket, a természet remek pompája, csak az volt a baj, hogy téli kultura már kevés volt a partokon. Minden szállodaépület, villa és penzió mégis csak inkább nyári tartózkodásra van beren-dezve, mint télire s így a Balaton téli szezonja nagyon nehezen kezdett kibontakozni. A veszprémi és zalai partokon, ahol sok állandó birtokos is téli vendég, még csak ment valahogy a dolog, de igazi téli élet, jobban mondva téli sportélet sehol nem bontakozhatott ki istenigazában. Most azonban meg-változott minden, mert rövidesen *téli sporthely lesz Balatonföldvár*. Már legközelebb megkezdik egy mo-dern, minden európai kényelemmel tervezett szálloda építését, amelynek kényelmi berendezéseiből nem fog hiányozni a központi fűtés, állandó hideg- és és melegviz-szolgáltatás és olyan ellátás, nemkülön-ben kiszolgálás, melynek híre lesz külföldön is. Egyetlen ilyen szálló lehetővé teszi már, hogy nagy-szerűen fellendüljön a téli szezon, mert mi kell egyéb a téli sport híveinek, mint egy nagyszerű ródlipálya s egy hatalmas melegező, amit a téli sporthelyeken rendszeren »Palace-szálló«-nak nevez-nek. Nos, Földvárnak — mint fentebb említettük — meglesz immár a maga Palace-szállója, hogy pedig ródlipályája se hiányozzék, arról majd gondoskodik a fürdőigazgatóság. Egy négyszázholdas lankás,

dombos birtok tartozik Balatonföldvárhoz, ez is a telep tulajdona. Dombokon, völgyeken, meredekeken, lejtőkön és a szeszélyesen kanyargó országutakon olyan sportpályát lehet ott építeni egy ügyes mérnök-embernek, hogy akár — Lomnicot is pótolja. Adja Isten, mi mindenesetre bizunk hozzá.

Ez a legaktuálisabb terv ma Balatonföldváron, a téli szezon komoly lehetőségének megteremtése. Ha a lehetőség megvan: a többi már magától jön, mert Balatonföldvárnak van annyi rajongója, hive és barátja hogy nemcsak nyárra, de télre is bőven jut belőlük.

A Magyar-Olasz Bank kellő bőkezűséggel és gondnal szépítgeti Földvart s ez a bőkezűség és gond meghozza a kívánt eredményt. Az igényteljes magyar közönség ma már itt is megtalálja azt a kényelmet és kulturát, amit külföldön nyújtanak neki s aztán mind-ennek tetejében ott van az a gyönyörű víztükör, nyáron kék szépségével, télen a világ legszebb korcsolya- és vitorlás-szálló pályájával, kell-e még több mindennél? Maga a publikum a legkedvesebb és egyuttal a legelőkelőbb is Balatonföldváron, az a program pedig, amit Földvár tulajdonosai ki-dolgoztak, biztosíték arra, hogy ez a közönség mindig hűséges marad ehhez a gyönyörű fürdő-helyhez. Ennek az 1925-ös évnek a nyarára már készen lesz a nagyszerű *új golf-pálya*, mely egy csapással nemzetközi életet fog hozni Balaton-földvárra, ahova a galamblovó-, tenisz- és vitor-lás-versenyek megtekintésére eddig is rengetegen jöttek el nyáron. Ezután már télen is bőséges alkalom fog kinálkozni a leutazásra, ami kényel-mesen lebonyolítható is, mert a vonatösszeköttetés kitűnő. A hajóközlekedésen is sokat fognak javítani a jövő nyárig, munka ég odalenn a kezekben, tervek szökkennek végre valósággá s a balatoni partok meg fogják érni rég megérdemelt arany-n-apaikat.

Hogy ezek az aranynapok legelőbb Balaton-földváron fognak felragyogni, az csak természetes, mert mindig Földvár volt a vezető s ezután külö-nösen az lesz, mint Csonka-Magyarország egyik legszebb nyári és téli üdülőhelye.

Hogy ez valóban így lesz, sőt már így is van, arról könnyen meggyőződhetik mindenki. Tes-sék csak felülni a gyorsvonatra, hipp-hopp már lenn is vagyunk, ime a »Kupa vezér«-szálloda teljes fényben ragyog. A duplaablakos szobákban és lakosztályokban meleget ontanak a központi fűtőtestek, nagyszerű szórakozó helyiségek várják az üdülőket, társalgó, kitűnő étterem, táncterem stb. remek a korcsolyapálya a Balaton jegén és csak jőjjön egy kis hó, ki fog derülni, hogy Földvart üttörő, végre megindította a Balaton téli szezonját:

Heves Lajos cégnél	Finom harisnyák csodás „Sonnenbrandt“ árnyalatokban párja 57, 65, 75 ezer K.	Eredeti Nansouekok fehériben 48, 55, 60 ezer, csodás színekben, méterje 60 ezer K.	igazi irlandi lynonok, lenbatistok 92 cm. széles, méterje 92, 110, 140 ezer	Schroll-shiffonok, rumburgi és irlandi lenvásznak, törölők törülközők, damasteriték csakis megbízható minőségben.
	Budapest, V. Bécsi-ucca 8 (Fischer Simon cég mellett)			

Tedesco Aurélné Fayer-Pietzner Wien, felvétele

A GYERMEKFÉNYKÉPEZÉS MŰVÉSZE

Az édes baba, mikor a képről reánk tekint — ki hinné — a lehető legkomplikáltabb és legnehezebb probléma felvétel alkalmával a fotografusra nézve. Határozottan le kell szögezni azt a tételt, hogy aki a gyermeket nem szereti, lelki világát nem ismeri, nem csinálhat jó gyermekfelvételt — legfeljebb technikailag. Így nyugodtan mondhatjuk: jó gyermekfelvételt csak nő készíthet, hisz a nő veleszületett hajlamainál fogva is hivatott erre. A gyermekfotografálás multja nálunk szorosan összefügg Gaiduschek Erzsi nevével. Sok, sok főúri, vidéki és fővárosi család őrzi ennek emlékeit. Mennyi öröm, mennyi kellemes

karácsonyi meglepetés és mennyi elragadtatás! Viszont Gaiduschek Erzsinek legszebb és legnagyobb sikerei is gyermekfelvételeihez fűződnek, hisz majdnem összes külföldi kitüntetését ezek után kapta. Nem csoda, ő volt az első, aki az azelőtti, modoros, affektált banális beállítás helyett minden gyermek egyéniségét külön is tekintetbe véve, színt, változatosságot és magasabb színvonalat hozott a gyermekfotografálás művészetébe. Utánzóik akadtak, de ő, mint igazi művész, ezen nem bosszankodott — hisz iskolát csinált, új területekre utalt s ezzel a lehető legnagyobb szolgálatot tette a modern fotografiának.

L. Heltai Frida

Gaiduscek Erzsébet művészi gyermek-felvétele

Gaiduscek Erzsi művészi gyermek-felvétele

A TÁRSASÁG ELSŐ TÁNC-TEADÉLUTÁNJA

Karácsony első ünnepnapján zajlott le a Bellevue-Szálloda termeiben „A Társaság” első teadélutánja. Budapest társas életének tánckedvelő ifjúsága, elegáns fiatal urak és szebbnél szebb leányok, asszonyok vették ki részüket a kellemes és nívós délutáni tánc örömeiből. A diszkrétén hangolt zene hangjai mellett poetikus rythmussal lejlették a párok a legmodernebb táncokat. A két teremben táncoló párokat élvezetükben csak a divatrevü egyes intermezzói zavarták meg kellemesen. A **Vékey-Szalón** ezúttal egymaga tizenhat remekbe készült

kreációt mutatott be. A zene tompított ütemeire lebegtek el a közönség előtt a szépségükben is elragadó Mannequinnék. A **Vékey-Szalón** valóban pompás alkotásait az áhítatos nézők lelkes tetszésnyilvánítása kísérte.

„A Társaság” legközelebbi táncdélutánját újév napján, csütörtökön tartották meg a Bellevue-Szálloda termeiben, délután ötórai kezdettel.

A divatbemutatón ezúttal résztvettek Keményné Gábor Sári divatszalonja, Schmeideg szőrmeárúháza és Neumann J. kalapszalónja.

Wajdits Baby

Angelo felvétele

MODERN BÚTORSZALON, ÁLLANDÓ NAGY KIÁLLÍTÁS BUDAPESTEN
TELJES LAKBERENDEZÉSEK :: Cégtulajdonos: Gáspár Nándor VIII., Üllői-út 14
és Baross-utca 11

Labori felvétele

Rakovszky Iván és felesége

A félarcú ember

Írta Zilahy Lajos

Ezerkilencszáztizenhétben történt.

Miért bement egy belvárosi cukrászdába. Kis gyászfátyol lengett a kalapján, még mindig gyászolta az urát, pedig az ősszel már eszten-deje múlt, hogy az ura, aki miniszteri titkár volt, elesett Lemberg alatt, a grabownói ütközetben.

Kesztyűs ujjára akasztva, két kis csomagot hozott a kezében. Az egyikben szappan és kölni víz volt, amit a drogériában vásárolt, a más-ikban mályvaszínű selyemszalag, amit azokba a rövidujjú hálóingeibe akart fűzni, amiket most varratott.

A két kis csomagot letette a langyos már-ványasztalra és mielőtt leült, két tenyerével lassan végigsimította a derekát, szép lusta mozdulattal, amiben volt egy kis nyujtózkodás és egy kis tetszelgés. Lehúzta a kesztyűjét és ujjait szétnyitva, forgatta és vizsgálta a kezét. Az ujjakon halványpiros csíkok vonultak, ami-ket a szűk kesztyű varrása préselt rájuk. Szép keze volt, olyan szép, amilyen csak az emberi hús és vér és csont tud lenni, ha hibátlan

vonalakba formálódik. Olyan volt ez a kéz, mint a szírom, amelyben a hervadás semmi árnyéka, semmi lehellete. Úde és gyöngéd, mégis acélos erő érzik benne. Tökéletes szerszáma a női testnek. Szép az ilyen kéz, ha a haj fűrtjeit igazítja, szép, ha szalagot köt, szép, ha gitár nyakára kulcsolódik, szép, ha búcsút int, leg-szebb talán, ha csendesesen, alázatosan rászáll valakinek a kezére.

Szép női kéz.

Miért az ablak mellé ült és csokoládét rendelt. Az egyik széken — valaki ottfelejtette — a délutáni újság hevert kinyitva. Nagybetűs címek kiabálták a főhadiszállás legújabb jelen-tését. Miért csak egy pillantást vetett az újságra és azonnal elkapta a tekintetét. Irtózott az újságtól. Mindentől, ami eszébe juttatta, hogy háború van.

A cukrászda fehér függönye keskeny rést hagyott, azon kinézett arra a darabka égre, ami a bérházak teteje fölött idelátszott. Tavasz volt, április.

A fekete bársonykalap beárnyékolta a Miett arcát. Nem is lehetett látni, hogy a szeme kék-e vagy sötétzöld. A kalap alól a halántékán selymes, lágy fürtben bukott ki a vörösbarna haja. Miattnek nagy szája volt, nagy, nedves, szép meleg szája. De az ajkak keskenyek és az ilyen száj szöglete érzékenyen fejezi ki a hangulat százféle árnyalatát. Az a száj, amelynek két szögletében néha egyszerre két különböző mosoly rajzolódik.

Szép női száj.

Kevesen voltak a cukrászdában. Miatt felkönyökölt az asztalra és állát összekulcsolt kezére támasztotta. Vékonyívú szemöldökét kissé felvonta és fejét oldalt hajtvva, tekintete elmeredt a levegőben. Unatkozott. Várta a csokoládéját. Aztán lassan végighordozta tekintetét a cukrászda vendégein. Az egyik asztalnál vékonynyakú, céklapiros képű öreg kisasszony ült két egyformába öltöztetett gyereklánnyal, akiket látólag etetésre küldtek ide a kisasszonnyal. Nem messze tőlük egy ezredes ült, dühösen felé felé kefélt hajjal, villaalakú energikus ősz bajusszal. A berámázott délutáni újságot olvasta és a rámát olyan mozdulattal tartotta maga előtt, mint a kivont kardot. Két fiatal pár flörtölt még suttogva két másik asztalnál. Miatt megnézte őket, az unalom rájukmeresztett tekintetével, anélkül, hogy tudomást vett volna róluk.

Egyszerre megborzadt.

Szeme kerekre nyílt a rémülettől és iszonyattól, tekintete görcsösen odaszegeződött arra a pontra és torkában elakadt a lélekzet.

Meglátta a félarcú embert.

A félarcú ember ott ült egyedül a sarokban, távol mindenkitől. Karjait mellén összefonva, fejét kissé előrehajtva maga elé nézett a levegőbe.

Különös és ijesztő látvány volt. A fél arca teljesen hiányzott. Ahol az arcon a szemöldök csontja és a pofacsont domborodik, ott valami kísérteties mély horpadás lapult. Ez a horpadás lent a homloknál kezdődött és a fél arcon fefutott egészen a csonka, betört állkapocsig. Az irtózatosságon kifeszült a vékony rózsaszínű bőr, amely a nyers hús színére emlékeztetett és a kifeszült hártyaszerű bőr olyan fényes volt, mintha valami pasztával és szarvasbőrrel fényesítették volna ki. Ebben a horpadásban az emberi arc minden emléke eltűnt. A szemgödör nyitva volt és nedves, fájdalmasan véres, szórtelen húsgyűrű keretezte a szemgolyót, mely mozdulatlan volt, mint egy felakadt hal szem. Így behagedve is óriás, nyitott sebnek tűnt ez a fél arc, amelyben az egyik orrcimpa és félig az ajkak is megpörkölődtek. A pörkölt ajkából kilátszott a fogsor s a száj ezen az oldalon keserűen, ördögi dühvel vicsorgott.

Az arc másik fele egy fiatal férfi nyugodt, szép szomorú arca volt. Nagy, barna, szinte gyerekes szem, hosszú pillákkal, finom ívű orr, szép keskeny, erős száj és férfias áll. A félarcú ember hadnagyit egyenruhát viselt.

Miatt rémülten nézte, még mindig nem vette le róla a tekintetét. Az első pillanatban felismerte:

Janika volt, a ludovikás. De ahogy a két fél arc összekeveredett a tekintetében, nem merte mégsem biztosan állítani.

Végigszaladt benne minden emlék erről a fiúról. Janika Olgának, az ő legjobb barátnőjének volt az unokatestvére. Janika akkor még ludovikás volt, tizenhétéves gyerek, 1912-ben. Janikát mindenki tegezte, mindenki hátbavágta és mindenki megcsókolta. Még a lányok is. Janikát nem lehetett pótolni, Janika megfizethetetlen volt. Olyan élethűen tudott női hangon énekelni, hogy bármely orfeumban felléphetett volna. Tudta utánozni a kakast, a kismalacot és a rucaháogást. Arról nem is szólva, hogy Jozefin nénit a megszólalásig tudta utánozni és külön mutatványa volt az a kis kurta dühös pöfögés, mikor az autót megkurblizzák. Komoly társaságokban nem lehetett elvinni Janikát, különösen mióta a Sándor bácsi huszonöt éves közjegyzői jubileumán a házi banketten a kamarai elnök felköszöntője alatt elkukorékolta magát.

Janika volt az a fiatalember, aki egyszer délelőtt olyankor jött hozzájuk, amikor még, valami lumpolás után, ágyban feküdtek. Ekkor még fiatal házások voltak. Az ura kikiáltott Janikának a másik szobába:

— Gyere be, te taknyos!

Janika bejött az ő hálószobájukba, leült az ágy szélére és úgy beszélgettek. Ugratták Janikát, Janika aztán a végén olyan szemtelen lett, hogy kikergették és hazaküldték.

Diell Fedorné, várkonyi Fodor Franciska

Angelo felvétele

nagykálói Nagy Dezsőné

Angelo felvétele

Ennek már öt esztendeje. Miatt a háború kitörésekor látta utoljára Janikát, aki akkor negyedéves ludovikás volt.

A félarcú ember fizetett, felállt és az ajtó felé indult. A két cukrászlány összedugta a fejét és utána bámult olyan arccal, mintha valami borzasztó keserűt nyeltek volna. Mindenki ezzel az ijedt arckifejezéssel meredt utána, a két kislány és az öreg kisasszony, a két flörtölő pár, csak az ezredes tartotta tovább is keményen maga előtt a berámázott újságot, mint a kivont kardot, miután megbiccentette a fejét.

A félarcú ember hátra sem nézve az ajtó felé indult. Mikor a Miatt asztala mellett elhaladt, Miatt rászólt, szinte rálehel:

— Janika . . .

A hadnagy meglepetten fordult a hang irányába. Odalépett Miethhez.

— Kezitsókolom . . .

Mikor Miatt odanyujtotta a kezét, megszóktott mozdulattal hajolt le, hogy kezét csókoljon, de közben meggondolta a dolgot, mintha azt gondolta volna: nem, ezzel a szájjal nem szabad megérinteni ezt a kezét. Ezt a szép, ép kezét ezzel a kifordult ínyű, vicsorgó szájjal.

Csak állt ott zavartan és még mindig kezében tartotta a Miett kezét.

Miett egészen piros volt a felindultságtól. Minden erejét összeszedte, hogy arcának vonalaiban és tekintetében eltitkolja az irtózat tükrözését.

— Hát hogy vagy Janika? Be régen nem láttalak...

Janika zavartan válaszolt:

— Keziticsókolom, megvagyok...

— Várj meg, én is fizetek, — mondta idegesen kapkodva Miett, — merre mégy?

— Nincs semmi dolgom...

Kiléptek az utcára, véletlenül úgy kerültek egymás mellé, hogy Janika a torz arcával fordult Miett felé. De azonnal egy lépésnyire maga elé engedte Miettet és átkerült a másik oldalra.

— Hát beszélj már, hát hogy vagy Janika?

— Hát... megvagyok csendesen, — mondta Janika valami idegen hangon, mert a szájpaddalása alatt a hangja is elváltozott.

— Tudsz még kukorékolni Janika? — kérdezte Miett kedvesen, melegen, nevetéssel a hangjában, de mielőtt feleletet kapott volna, észrevette a Janika elszomorodott arcán, hogy ez a kérdés tapintatlan volt, mert hiszen a seb összeroncsolta belül a szájpaddalás, a nyelv és az ajkak egyik oldalát, és a kukorékolásnak és a kismalacnak és a rucahápgóásnak és Jozefin néaninek és az autókurbliázásnak és mindennek vége. Anélkül hát, hogy bevárta volna a feleletet, ő kezdett beszélni gyorsan.

Elmondta, hogy mi minden történt vele az utolsó három esztendőben. Hogyan tudta meg az ura halálát, milyen irtózatosságok voltak ezek a napok, mikor azt hitte, hogy sohasem fog magához térni és hogy tért vissza lassan az életbe a gyászból; most aztán nem akar tudni semmiről, ami a halálra emlékezteti, sokat jár társaságba, színházba, hangversenyekre, mindegyé.

Közben egy mellékutcához értek és ahogy beszélgetve mentek egymás mellett, Janika bekanyarodott Miettel ebbe a mellékutkába. Már pár lépést haladtak, mikor Miett félbehagyta a mondókáját, amibe egészen belemerült és megállt:

— Miért ezen az utcán akarsz menni? A Kossuth Lajos-utcán sokkal rövidebb!

— Ja, mindegy... — mondta szórakozottan Janika.

Miett nem folytatta tovább a beszélgetést, mert észrevette, hogy Janika nem szórakozottságból választotta a mellékutkát. Meg akarta kímélni őt, hogy a főutcán menjen vele végig, mert az emberek, mikor szembejöttek, már messziről kitértek szemmel néztek ebbe az ördögien torz arcba és visszaforgatták rá a fejüket. Miettet annyira meghatotta ez a figyelem, hogy könnyet érzett a torkában, és pár pillanattal nem szólt semmit, nehogy elárulja magát. Mikor ez a hullám elvonult a szívében, akkor nyugodt hangon újra kezdte:

— Na és aztán tudod kérlek...

Így mentek beszélgetve egészen hazáig. De csak Miett beszélt. A kapuban Janika el akart búcsúzni, de Miett megfogta Janika kezét.

— Nem engedlek el Janika! Feljössz hozzám egy kicsit beszélgetni. Úgy örülök, hogy látlak.

Fent a lakásban a hálószobából kikiáltott Janikának:

— Keress magadnak cigarettát, ott lesz abban a kagylós dobozban!

Miett pongyolát vett magára. Friss kölni víz érzett a kezén és a nyakán, mikor kijött a fürdőszobából. A pamlag me lett alacsony, selyemernyős lámpa állott. Miett meggyújtotta a villanyt, mert a tavaszi afkonyat megsűrűsödött odakint és sötétkék homály volt a szobában. Rádobta magát a díványra, a könyöke alá gyűrt egy nagy selyempárnát és azt mondta Janikának:

— Most ülj ide mellém és most te beszélj. Mondd el pontosan, mi történt veled, mióta nem láttuk egymást... Adj nekem is egy cigarettát!

— Az ősszel sebesültem meg, — kezdte Janika.

— Erről nem sokat tudok, mert elájultam és már régen a kórházban feküdtem, mikor magamhoz tértem. A képem persze be volt kötve, csak a fél szemem látszott ki. Én bizony nem is tudtam, hogy mi van a kötés alatt. Aztán Pestre hozták. Itt aztán vőlegény lettem.

— Vőlegény? — kérdezte Miett tágranyílt szemmel.

— Igen, már csak úgy kettőnk között. Járt oda a kórházba ápolni egy kis úrilány. Egy postafőtisztnek a lánya. Avval.

— És mikor lesz az esküvőtök?

— Felbemaradt... — mondta Janika.

Egy kicsit hallgattak. Miett nem akarta megkérdezni, hogy miért, Janika pedig nem mondta. Ahogy ott ült a dívány szélén, előrehajolva, térdeire könyökölve, összekulcsolta a két kezét és megropogtatta az ujjait. Mintha nem is volna érdekes az egész dolog. Pedig, ahogy maga elé nézett a földre, látszott az arcán (most is úgy ült, hogy az ép arca fordult Miett felé), hogy belülről előnti a fájdalom.

Miett visszafojtott lélekzettel leste a Janika arcát. Hosszú hallgatás után suttogva kérdezte, olyan hangon, mintha nem is vert volna a szíve:

— Otthagyt?

Janika leverte a hamut a cigarettájáról. Egy kicsit reszketett a keze.

— Igen. Mikor levették a kötetést a képemről, egyszerre kimaradt a kórházból.

Miett karjára emelkedve, elhúzódott a fal felé, mintha hirtelen megborzadt volna valamitől.

Janika nem nézett rá, lassan engedte ki száján a füstöt. Karikát próbált csinálni. Mintha semmi más nem érdekelt volna.

Miett lassan a párnára engedte a fejét és lehúnyta a szemét.

Most megint sokáig hallgattak. Akkor megszólalt Janika:

— Te Miók... én szeretnék neked valamit elmondani... de ne haragudj meg, hogy ilyet elmondok. Nem mondtam még el senkinek.

Broll Adrienne

Kozmann műterem Debrecen, felvétele

Miett nem felelt, ki sem nyitotta a szemét.

— Ezelőtt két héttel — folytatta Janika valami szomorú, suttogó hangon — ... a fiúkkal Budán voltunk. Kiskocsmában vacsoráztunk, be is borozgattunk egy kicsit. Két óra tájban mentem haza egyedül. Esett az eső, a tisztí gumiköpeny volt rajtam, a csuklyát is ráhúztam a sapkámra. A körúton mentem, a fal mellett, hogy ne ázzak nagyon. Egyszer csak belémkapaszkodott egy nő. Egy olyan utcai nő. Erről jobbról kapaszkodott belém, ahogy most te ülsz nekem. Belémkapaszkodott és azt mondta ...

Itt abbahagyta és renézt Miettrel.

— Nem haragszol, ha elmondom?

— Csak mondd ... suttogta Miett, anélkül, hogy a szemét kinyitotta volna.

— Hát szóval ... elvitt magával. Egy mellékcába mentünk és becsengetett a kapun. A kapu fölött lámpa égett ... És ahogy ott álltunk, ez a nő egyszerre az arcomba látott ... Az öt ujját a mellemnek feszítette, borzasztót sikoltott és eltaszított magától.

Janika mélyet szippantott a cigarettából.

— És beszaladt a kapun ... — mondta még, de ezt már elfulladva és alig hallhatóan.

Most megint sokáig hallgattak.

Akkor Janika felállt és azt mondta:

— Hát csókolom a kezedet, Miók ...

Miatt még mindig lehúnyt szemmel feküdt a párnán. Janika megfogta és felemelte gyönyörű kezét, amely bágyadtan, szinte élettelenül pihent a díványon.

— Csókolom a kezedet... — mondta hal-
kan még egyszer.

— Ne menj még... — mondta Miatt és
nem engedte el a Janika kezét.

Janika visszaült. Kezében ottmaradt a Miatt
keze.

Így ültek sokáig és megint hallgattak. Egy-
szer csak megmozdult a Miatt keze és lassan
rászállt a Janika nyakára. Lehúzta a díványra
a Janika fejét, úgyhogy a Janika homloka a
karjára és a fél arca közel a melléhez került.

És megint hallgattak. Sokáig, nagyon sokáig.
A Miatt egyik keze ott pihent a Janika nyakára
kulcsolva.

A fiú mozdulatot tett, hogy el akar menni,
de Miatt visszahúzta. Egészen közel rántotta
magához és a fiú arca kábultan és tüzesen
merült el az asszony illatos hajába.

Ekkor már majdnem sötét volt a szoba és
ők teljesen egyedül voltak a kis lakásban.

Miatt átölelte Janikát és szelíden és aján-
dézkozva odaadta magát a fiúnak.

simontornyai Magyar Baba Angelo felvétele

Tél

Írta Ambrus Zoltán

I.

A gróf éppen a játékszemben volt, mikor
a kezébe adták a telegrammot. Ki se bontotta
mindjárt, csak azután, mikor látta, hogy veszi-
tett. Mikor a croupier beseperte zsákmányát, a
gróf feltépte a pecsétet és elolvasta a messziről
érkezett hírt.

A telegrammot Gerlay báróné küldötte; az
az asszony, aki valamikor az ő felesége volt.
Ezt tudatta vele:

*Vilma leányunk az éjjel meghalt.
Péntek délután temetjük.*

Gerlayné.

Mint akit hirtelen pofonvágnak, vagy tor-
konragadnak, letepernek és mellberúgnak:
egy váratlan, durva ütésnek a fájdalmát érezte.
Azt, hogy a testéhez valaha hozzányúlhatnak,
Barcsay gróf lehetetlennek tartotta; arra az eshe-
tőségre, hogy a leánya előbb halhat meg, mint ő,
még eddig nem gondolt soha.

Fölállt és a papírt eltette a kabátja zsebébe.

— Csak nem megy el, kedves gróf, amikor
ennyit veszít?!... — kérdezte egy hölgy, aki-
nek előbb a nyereségéből egy-egy aranyat adott.

A gróf nem felelt. Már meg se látta azt a
hölgyecskét, akinek a tekintete rákapaszzkodott.

Csak egy halottaskocsit látott maga előtt,
ott, ahol a szomszéd játékasztalt tudta. Egy
halottaskocsit, melyre éppen most emelték rá
az érckoporsót. Láthatatlan emberek egyik koszo-
rút a másik után rakták a koporsóra, s a nehéz-
szagú virágokból, nagy, sötétzöld levelekből és
fekete-, vörös-, violaszínű szalagokból font teme-
tési dísz elborította Szent Mihály szekerét. Az
ércbetűk azonban kivillantak a szalagok közül:

ÉLT 33 ÉVET.

Kiment a játékház igazgatósági szobájába
s megszólított egy tisztviselőt:

— Egy vasúti menetrendet kérek.

Bele telt egy pár perc, amíg a könyvet elő-
kerítették, de ez a késedelem nem tette türel-
metlenné. Egy kisleányra gondolt, egy három-
esztendős, fehérruhás kis teremtesre, aki az ölé-
ben ül és együgyűségeket kérdez tőle: „Mondd,
papa, az oroszok nem fél az elefánttól?”
A két nagy kék szem tele van kíváncsisággal.
Ő belemosolyog ebbe a végtelen kékségbe;
tudja, hogy: ez a mennyország... Milyen régen
volt ez!...

Szinte megriadt, amikor feléje nyujtották a
könyvet.

— Vagy úgy?... Igen... Köszönöm.

Nem volt könnyű dolog megtalálni a kellő
vasúti összeköttetéseket: a Rivierától az erdélyi
havasokig. Végre kiszámította, hogyha azonnal
indul, még csütörtök este Marosvárott lehet.

Alighanem gondoltak rá, hogy a temetésen ő is ott akar lenni.

Hosszú, nagyon hosszú idő óta egyéb figyelemben nem is részesítették. Még csak azt se tudatták vele, hogy a leánya halálos beteg. Pedig hosszasan kellett szenvednie. Több mint hat hete egy sor se érkezett tőle, s utolsó levelében már írta, hogy gyakran betegeskedik. Akkor ügvet se vetett erre a mondatra. Egy pár odavetett szóból ki gondolna mindjárt a halálra?!

Az se tűnt fel neki, hogy nem kapott levelet. Eléggé ritkán írtak egymásnak; még jó, ha minden két-három hónapban.

Már régen bele törődött abba, ami eleinte igen elsomorította, s ami ellen mégse tehetett semmit, hogy a leánya lassankint idegenné lett hozzá, vagy legalább is jobban húzott azokhoz, akik között élt, mint hozzá, az atyjához. Sőt, mikor utoljára találkoztak, úgy rémlett neki, hogy maga is a félig idegen ember hideg, bíráló tekintetével nézi az édes gyermekét, Bántotta a hanghordozása, mely egyik anyai negynénjére emlékeztette; észrevette, hogy nagyon megfonnyadt, mióta utolszor látta; s nem tudta elutasítani magától azt a megfigyelést, hogy leányának a viselkedése nem egyszer azokat a kellemetlen, vénülő grófkisasszonyokat juttatja eszébe, akikkel ő, az elkényeztetett gavallér, csak kénytelenségből szokott szóbaállani.

De ki tehetett róla, ha szeretetök, amellyel egymás iránt voltak, az évek folytán hűvösebbre vált?! A leány, szegény, semmiesetre.

A szeretet egyik éltető eleme: a megszokás, mennyire ragaszkodott a mostohatestvéreihez! — s az, hogy „távol a szemtől, távol a szívtől”: természeti törvény. Hogyne vált volna viszonyuk hidegebbé, hogyne szokott volna el tőle az idegenben hagyott gyermek, mikor ő maga is tapasztalta ezt a természeti törvényt, ő maga is, aki nem a családi élet szűk körében, hanem örökkön idegenek között élt, ő maga is, pedig hát van-e erősebb kapocs annál, amely az apát egyetlen gyermekéhez fűzi?!

És szeretben a soha többé helyre nem hozhatóval, marcángoló lelkifurdalást érzett. Mintha a mesebeli kút vizében egyszerre megpillantotta volna életének egész ürességét és haszontalanságát. Két hazajáró lélek szállongott körülötte: a megölt idő és az elárult kötelesség kísértetei.

— Atyja voltam-e csakugyan? — piszkálta friss sebét, mialatt a parkban az indulás óráját várta. — Kicsi kora óta csak elvétve láttam. Amíg a zárdában volt, meg-meglátogattam hetenkint; azontúl ritkábban, egyre ritkábban. Persze apró ajándékokat vettem neki, mint egy kereszt-

Badics Aurélné

Angelo felvétele

apa... De szereztem-e neki valaha egy igazi tartós örömet? Vele volt-e a gondolatom, ő volt-e az életem célja? Nem éltem vele, még csak képzeletben sem; érzéseimen mások osztakoztak. És még könnytelen szemmel tudtam nézni a hervadását! Volt szemem meglátni, hogy vannak, akik fiatalabbak, üdébbek, vonzóbbak! De hát ártatlan voltam-e benne, hogy el kellett hervadnia?! Hogy élete örömtelen volt, hogy áldozatául esett a mi marakodásunknak?! Vajon ártatlan voltam-e benne, hogy sohasem ment férjhez?! Ki tudja, ha rendes családi életben nő fel, nem élne-e ma is, nem volna-e boldog feleség és anya?! És én, az apja, aki beledobtam ebbe a hitvány életbe, mely neki csak házi kötelességekből, önmegtartóztatásból és keserőségekből állott, olyan kevéssé tettem életemnek a részesévé, hogy most, mikor talán először, feléje irányítom minden gondolatomat, nem látom tisztán arcát és alakját, nem emlékszem, hogy milyen ruhában volt s hogyan volt fésülködve, amikor utoljára láttam, nem emlékszem rá annyira, amennyire egy futó viszonyára emlékszik az ember, nem emlékszem az utolsó

szavaira, se nevetésének a zengésére, s nem látom a távoból, hogy milyen a koporsóban!

De ismét megjelent előtte, mint pici leány, amint a térdén ül s ránéz a két nagy kék szemével, amelyek tekintete csupa kérdés. Ő, ezt az arcocskát már elevenen látja, mintha csak le kellene hajolnia az összecücsörített kis szájhoz! ... És — egyedül járt az esthomályban — a könny végre kicsordult a szeméből.

II.

Az expressz már rég kirobogott az örök tavasz honából, s az utazó még egyre vívódott az elűzhetetlen kísértetekkel. Egyedül volt a vasúti kocsiszakaszban; odakint mindent eltakart az éj.

Mintha leróhatna ezzel valamit abból, amivel most már örökre adósa maradt halott gyermekének, vagy mintha ekképen valamelyest kárpótolhatná magát a mulasztásért, hogy az eliramlott évekből csak órákat töltött vele: erőltette az emlékezetét, hogy eszébe jussanak a régi dolgok és újabb — találkozásai. Gondolatát visszakényszerítette a múltba, hogy újra átélje a már-már elfelejtett gyötrelmes pillanatokot, hogy sorra megemlékezzen mindama szenvedésekről, amelyeket valaha szegény gyermeküknek okoztak, ő meg az az asszony. Szándékosan kínozza magát, mint aki vezekelni akar.

És rendre eszébe jutott a sok szomorú jelenet. A rettenetes óra, mikor az az örült asszony el akarta hagyni a házát s az őrizetlenül hagyott kis teremts egy ingecskében, mezítláb szaladt le a lépcsőn az anyja után. A kínos jelenetek, amelyek során, hogy elragadják egymástól a gyermeket, ide-oda ráncigálták szegényt. A megrendítő pillanat, mikor a gyermeknek választania kellett volna közöttük, s a felelet helyett zokogva borult egy cselédre. És a többi a sok elválás, búcsú, meg a többi örület, amellyel mind az ő kis szívét facsargatták.

Ó, az az asszony! A buta makacsságával! Mindent ez okozott, mindent ez tett tönkre, mindent ez ölt meg, ez a buta makacsság!

Igaz, az első hibát ő követte el, de nem tett-e meg mindent, hogy jóvátegye a hibát? Egy más asszonnyal semmi se történik; jó férje lett volna neki, mert akkor még szeretettel gondolt rá, s jó apja lehetett volna a gyermekének. De ennek az asszonynak a konokságával szemben tehetetlen volt. Évekig adta próbáját, hogy méltó a bocsánatra — hiába. S még ő beszélt szeretetről, szerelemről, kötelességekről, az ostoba!

És végül lassankint elvonta tőle gyermekének a szívét is. Úgy, hogy ez már utoljára úgy gondolhatott az édesapjára, mint egy kellemes viselkedésű jó ismerősre, akinek a hibáit elnézéssel kell megítélni. A mostohaapja bizonyosan közelebb állott hozzá. A mosolya, a gyöngédsége, a figyelme ezé volt. Tőle pedig észrevétlenül elidegenedett. Ami érzést meg

kellett volna osztania a szülei között, az asszony kaparta magához.

Mindent elvett tőle, mindentől megfosztotta, a buta makacsságával! Ez tette, egyedül ez, hogy most már az ő szíve is, mely egykor tele volt szeretettel és gyöngédséggel, olyan, mint az a fekete, kopár táj odakünn.

S a régóta elcsitult indulat még egyszer újra fellobogott benne. A gróf, hatvan évének ellenére, eléggé fiatalember maradt. Azt mondták róla, hogy festi a haját és a szakállát. De a lépése is olyan volt, mint egy negyven-negyvenöt-éves emberé.

Bölcsen élt s az idegeit nem viselték meg se a kor, se a kicsapongások, még a bajok sem, amelyekben bőven volt része. Hidegvérét példának emlegették; a szeme olyan volt, mint egy indiáné, a keze sohase reszketett. Nem is emlékezett rá, hogy valaha ilyen izgatott lett volna.

Az út nagyobbik részét végigsétálta a vasúti kocsi folyosóján. Időnkint átment az étkező-kocsiba, megivott egy pohár cognac-ot meg visszajött, hogy mozogjon. A fáradtság néha leteperte, de aludni nem tudott. Szitta egyik szivart a másik után, és szeretete volna, ha valakit megölhet.

Mire Marosvárra megérkezett, ismét esteledett. Onnan a hidas kastély kocsin jó három óra. Persze nem ilyenkor télvíz időn. Mikor kiszállt a vasúti kocsiából, megborzongott a fagyos hidegtől. Az éj fekete volt, s a szél a szemébe söpörte a havat.

A pályaudvaron a fiatal Gerlay Tamás jött elébe.

— Engem vársz? — kérdezte a gróf.

— Téged. Az út szinte járhatatlan, idegen lovakkal sohase érkezniél meg.

Felültek a szánba, s a székely kocsis közéje vágott a kis hegyi lovaknak.

Jó darabig hallgattak. Végre is a gróf szólalt meg először:

— Mi baja volt?

— Azt hiszem, az orvosok sincsenek tisztában vele. Tifusz vagy meningitisz. Amíg azt hitték, hogy megmenthetik, azt mondták, hogy tifusz, mikor látták, hogy meghal, azt, hogy: meningitisz.

— Igen, ha nem tudnak semmit, akkor meningitist szoktak emlegetni — szólt a gróf, hogy valakit okolhasson. — És miképpen történt, hogy nem tudatok értesíteni?

— Eleinte senkise képzelte, hogy olyan komoly a baj. Még vagy tíz napja is csak tifuszos lázról volt szó. Végig magánál volt, s mikor le kellett feküdnie, azt kívánta, hogy ne írjunk neked. Nem akart nyugtalanítani; csekélységnek hitte a baját. S mi nem akartuk megijeszteni azzal, hogy mégis hazahívunk.

— Sokat szenvedett?

— Talán a legutolsó két napon; előbb nem. De nem tudom. Akkor már csak az anyja volt vele, s azzal most nem lehet beszélni. Még nem mozdult el mellőle.

Megint elhallgattak. Egy óra múlva ismét a gróf szólalt meg először:

— A báró jobban van-e?

— Az már nem ember. Nem hinném, hogy elviszi a tavaszig. Csak ül és néz maga elé, egy pontra, ahol nincs semmi. Ha szólunk hozzá: „Nem akarsz valamit, Berci bácsi?” — bólint és morog valamit, de rendesen nem lehet érteni, hogy mit mond. Különben sohase kíván semmit. Megmondtuk neki, hogy szegény Vilma meghalt: bólintott és tovább is csak nézett maga elé.

— Hát a gyermekei?

— Azok kétségbe vannak esve. Az igaz, hogy olyan testvért mint ő volt... mintha nem is csak testvérük, hanem anyjuk lett volna!

A szél vadul sivitott s a hegyek közül tompa moraj hallatszott.

— Félek — szólt a fiatalember — hogy a temetésre nagyon rossz időnk lesz. Erre mifelénk, téli időn, a vihar a legnagyobb ritkaságok közé tartozik, de amikor ilyen soká készülődik, többnyire kitombolja magát.

Az út nagyon sokáig tartott. Éjfél is elmúlt s még egyre igyekeztek. Végre kibontakozott a messzeségből a kastély fekete tömbje. A gróf eldobta a szivarját.

Még abba is jó idő telt bele, míg a szán elérte a sötétlő épületet, megkerülte a kastély jobb szárnyát, s megállapodott a homlokzat előtt. A gróf felnézett. Az emeleten világos ablakokat látott: ott van!...

Speidl Bódogné

III.

Gerlay báróné, mióta a leánya meghalt, folyton virrasztott és imádkozott. A halálban is látni akarta jó gyermekét, amíg csak lehet, szívéhez ölelni legalább a tekintetével, amíg örökre el nem rejti előle a koporsófödél.

Az orvos figyelmeztette, hogy ne sokat csókolgassa a halottat. Azzal a daccal, amelyben mintha valami vigasztalást, valami titkos örömet találnának a gyászoló szívek, minden percben megszegte ezt a tilalmat, mint aki nemcsak lelki szükségnek, hanem egyszersmind isteni parancsnak engedelmeskedik. Jólesett szembeszállnia a halállal.

A mostohafia, egy tizenhétéves szív-bajos legényke, erőnek erejével el akarta vinni a halott közeléből. Elküldte a fiút, s maradt. Csak akkor ment át a szomszéd szobába, amikor már azt hitte, hogy leroskad.

De vissza-visszatért, értelmetlenségeket suttogni a halottnak. Halkan szólt hozzá, mintha

titka volna vele; a másik szobából, ahol suttogó alakok jártak-keltek, csak egy-egy szavát lehetett hallani. Mintha panaszkodott volna a halottnak.

Valaki megérintette a vállát; megint a fiú volt.

— Anyám — szólt a mostohagyermek — a gróf van itt!... megjött...

— Igen, jöhet mindjárt.

Fénytelen szemében valami meglepetés-féle tükröződött.

Tehát mégis eljött! Tehát mégis csak abba hagyta a fűzértáncot, hogy egy utolsó pillantást vessen halott gyermekére!

Kiment a halottasszobából, hogy helyet engedjen a grófnak: az szembe jött vele s egy felhajtással üdvözölte. Mindössze egy pillantással felelt; ugyanezzel a tekintettel fogadta előbb az idegenek részvétét.

Nem szólt egyikük sem, talán nem is látták, csak éppen tudták egymást. A gróf belépett a

halottasszobába, a báróné leült és várta, míg az a másik elmegy onnan.

Tamás meg a legfiatalabb Gerlay ott maradtak mellette. De érezték, hogy itt is fölöslegeselek. Pár pillanat múltán, mialatt szótlanul állottak a báróné körül, aki merőn nézett maga elé a földre, egy tekintetet váltva kimentek a szobából.

A báróné nem moccan. Elmúlt tíz perc, egy negyedóra, s a másik nem jött vissza, Ekkor az öreg asszonyban felébredt a féltékenység. Nem, nem fogja visszarabolni tőle a halottat!

Fölkelt s odament a feketedrapériás, nyitott ajtóhoz. A gróf még most is ott állott a halott fejénél. Meg-megmozduló kiterjesztett jobbkarját látva, mely hol az ölelés mozdulatára készült, hol bártortalanul hanyatlott le, azt hitte volna az ember, hogy körülkarolni, megsimogatni szeretné a halottat, de fél, hogy ez az érintés szenvedést okozhat neki. Arca, mintha bocsánatot esdekelt volna; a tekintete azt mondta:

— Bocsásd meg, hogy életet adtam neked! Hogy szenvedésre kárhoztattalak! Hogy megcsaltalak a másvilággal! . . . Bocsáss meg nekem!

A báróné nem tűrhette, hogy elvegyék tőle a halottját.

Idegénkedett ugyan attól a gondolattól, hogy ismét együtt legyen ezzel az emberrel, hogy szóljon hozzá, s szavára felelnie kellessen: de mégis elszánta magát. Ott csak neki vannak jogai, másnak senkinek! . . . Bemélt s megállt a ravatal túlsó oldalán. A gróf felegyenesedett.

A halottasszobát csak a ravatal gyertyái világították be. Ez a sok égő, füstölő gyertya, a növénydíz és a sok virág nehéz szaga, meg a falakat és a padlózatot elborító fekete posztóból szerteszállongó por fojtóvá, kábítóvá tették a szoba levegőjét.

De mit bánták ők azt!

— Köszönöm, hogy eljött! — szólalt meg végre a báróné, a gyászolók halk, suttogó hangján, mely mintha attól tartana, hogy fölkelti a halottat. — Megérdemelte öntől! . . .

A gróf, a türelmetlenség egy mozdulatával, mintha közbe akart volna vágni. Talán ezt kívánta mondani: „Csak nem gondolja, hogy elmaradok a gyermekem temetéséről?! . . . Csak nem gondolja, hogyha mi ketten idegenné váltunk egymáshoz, idegenné lettem őhöz is?! Van lelke így szólni hozzám, az apához?! . . .”

De a báróné folytatta:

— Utoljára is csak önre gondolt. Kevéssel azelőtt, hogy elvesztette az eszméletét, megfogadtatta velem, hogy átadok önnek egy kis amuletet: egy Mária-érmet, vékony láncocskával. Kicsi kora óta viselte azt az erekljét; sohasé vált meg tőle, mert ön hozta neki Lourdesből, egy nagy betegsége után. Kéri, hogy ezentúl viselje ön, mert azt óhajtja, hogy gyakran jusson eszébe ő is és mindaz, amire ő tisztelettel gondolt . . . Ez volt az utolsó kívánsága.

— Hogyan? — szólta a gróf ijedten, mintha hirtelen új csapás környékeznél — csak nem tudta, hogy nagyon rosszul van . . . hogy meg kell halnia?! —

— De tudta.

— Elárulták előtte?

— Megmondtam neki.

A gróf keze ökölbe szorult, s szemében láng csapott fel, mintha húsz évvel megifjodott volna.

— De hát megőrült ön?! . . . Hisz a könnyörületes idegen is eltakarni igyekszik a haldokló elől a halál rémképeit, és ön, az anyja, megmondta neki! . . .

— Az én drága gyermekem keresztény leány volt! — felelt a báróné, büszkén szegve fel őszülő fejét. — Kereszténymódra kellett Isten előtt megjelennie: minden földi salaktól menten, imára kulcsolt kézzel. Fehér ruhában, tisztán, mint a hattyú, lépett volna az oltár elé: Isten színe előtt is legszebb ruhájában akart megjelenni.

— Eh! — szólta a gróf, az indulattól remegve, de visszafojtva a harag hangját — neki nem volt mit leimádkoznia! S ha önnek tartozása volt az Istennel szemben, amiért elhagyta a vallását, vezekelt volna másképen, s ne azzal, hogy áldozatul mutatja be haldokló gyermekének utolsó pihenését, utolsó nyugodt óráját! . . .

— Én lelkemben hű maradtam a vallásomhoz — felelt a báróné — csak egy törvényes kívánsalomnak tettem eleget, amikor formá szerint más valásra tértem. S ha vétkeztem vele: Isten majd ítélni fog fölöttem! De bárki a szememre vetheti ezt, csak ön nem, ön, aki . . . Aki nagyon jól tudja, hogy én új frigyemben nem a boldogságot kerestem, hanem az oltalmat gyermekemnek! Mig ön a bűn után futott, én egy idős embernek nyújtottam a kezem, nem, hogy az ön példáját kövessem, hanem, hogy anyja legyek e jó ember gyermekeinek, s hogy apát adjak a magaménak, aki az ön oltalmára már nem számíthatott!

— De hát ki tette lehetetlenné, hogy gyermekünknek meg legyen a természetes oltalma, ha nem ön, a rögeszméjével, az oktalanságával, a szívtelenségével?! Ön telejajveszékelt a világot az én megbocsáthatatlan bűnömmel: legyen, hibát követtem el, megengedem. Olyan hibát, amelyet minden férfi elkövet, értse meg egyszer: minden férfi! . . .

— Ne beszéljünk ilyen hitványságokról a gyermekünk koporsója előtt!

— Ön ezek miatt a hitványságok miatt tönkretette az életünket, s hogy a magunkét, az hagyján, de az övét is! . . .

— Én tettem tönkre az ő életét?! Én?! —

— Igenis ön! Mi várhat arra a gyermekre, aki olyan családi élet, olyan viszálykodások, olyan hányattatások közepette nő fel, aminőket ön idézett elő bűnös ridegségével! Elismerem a hibámat. Megcsaltam önt, s hogy megcsaltam, talán ön maga volt az oka . . . De mi volt az én hibám az ön lelketlenségéhez képest! Nem követtem-e el mindent, hogy jóvátegyem a hibámat?! Esztendőkön át kérleltem önt, könnyörögtem vissza családi életünket, igyekeztem megengesztelni olyan életmóddal, aminőt azelőtt

Jány Györgyné, jeszenicei Jankovich Babette

Kozmann műterem Debrecen, felvétele

követelt... De önnek nem volt szíve. S mert a törvény az ön bocsánatot nem ismerő, rideg jogának adott igazat: elvette tőlem a gyermekemet!

— Ön maga tékozolta el a hozzávaló jogát, mikor széttépte a köztünk lévő családi köteléket! Amit ön elkövetett: az nem hiba volt, ahogy ön nevezi: a hibát helyre lehet hozni, de amit ön elkövetett, az a galádság volt, a megmásíthatatlan, a jóvátehetetlen!

— S még most se látja be, hogy micsoda oktalanságnak áldozta fel az életünket?! Ami előtt most állunk, ez, a jóvátehetetlen!

— És engem okol érte! Mert hiszen el kellett volna felejtenem, észre se kellett volna vennem azt a csekély, szóra se érdemes hitványságot! Persze, hogy mit szenvedtem ön miatt, az már olyan régen volt, hogy talán nem is igaz! Az asszony szenvedjen, sírjon, alázkodjék meg, tűrjön; hiszen azért asszony! Neked

is erre kellett volna születned, szegény gyermekem! Hanem erre az én lelkiismeretem azt mondja: nem igaz, nem igaz, nem igaz! És nincs feleség, ha érdemes erre a névre, aki a galádságot meg tudja bocsátani! Aki nem rongy, az csak egyszer tud szeretni, és csak azt, aki méltó hozzá, ameddig méltó hozzá! Minden igazi asszony így gondolkozik, értse meg: minden igazi asszony! Mit tehettem én arról, aminek történnie kellett?! Ön apránként fecsért el a boldogságot, én egyszerre vesztettem el: nem lehetett több közünk egymáshoz!

— Mily nyomtalanul repült el az idő az ön szívének üressége felett! Még ma is csak az önzésén át látja az életet? Sohase jutott eszébe, hogy ez a női büszkeség csak: lelketlenség, a testiekhez, a hitványságokhoz való ragaszkodás? Legyen igaza — s bocsássa meg az Isten — hogy a férfinak nem bocsátott meg, nem tudott megbocsátani. De ha ön keresztény nő, ha van lelke: Istenhez emelkedni, s szíve: szeretni az embert, a másik szerencsétlen, nyomorult, bűnös embert: minden poklok ellenére ragaszkodnia kellett volna, ha nem a férfihoz, hát az emberhez, s ha még ehhez sem, úgy a gyermeke atyjához! Mily balgaságok miatt kellett szenvednünk, s mily balgaságok miatt kellett szenvednie neki, az ártatlannak, a vérünkéből való vérnek, életünk folytatásának, akit áldozatunkká tettünk!... De ön sohase fogja megtudni, hogy csak egy erény van: a szeretet, s

egy kötelesség: a bocsánat. Hiszen ön oly gonosz tudott lenni, hogy miután megfosztott a gyermekemtől, lassankint elidegenítette, elfordította tőlem a szívét!...

— Ön beszél így, ön?! Mialatt ön virágról virágra csapongott, én atyjának tiszteletére tanítottam őt; mialatt ön kalandornők között osztotta meg az életét, én arra szoktattam, hogy imádkozzék önért, mert ön tengeren jár; mialatt ön elpredálta vagyonát, idejét, képességeit, szívét, lelkét, amiye csak volt, s mindenütt járt, csak ott nem, ahol ő volt: én virasztottam fölötte és rettegettem miatta!... Félistennek tartotta önt, s ön azt se tudta, hogy él-e, hal-e?

— Azzal vádol, ami a szerencsétlenségem volt? Arcomba vágja azt a nyomorúságot, amelynek ön volt az okozója? Ó, mint illik ez önhöz! Örökre elválasztott attól, aki mindenem volt, kínessá tette ennek a kedves, édes jó teremtésnek a gyermekéveit, örömtelenné, szomorúvá az ifjúságát, hogy végül rémesség tegye még a halála óráját is!... Ó, miért is kellett önt megismernem!...

Szavuk egyre élesebbé vált, már majdnem hangosan vitakoztak.

— Én tettem kínessá a gyermekéveit?! — lihegett a báróné — én tettem rémessé a halála óráját?!...

Ebben a pillanatban a gróf, aki egészen közel állott a ravatalhoz, az izgatottság egy önkéntelen mozdulatával, véletlenül feldöntött egy nagy álló gyertyatartót. Lehajolt és fölemelte.

Mintha egy árnyék emelkedett volna felfelé. A báróné iszonyatosat sikoltott.

— Mi az? Mi baja?

Ha hirtelen fel nem fogja, összeroskad.

— Nem látta?... — hörgött s a rémülettől lecsukta a szemét. — Felült a koporsóban!... s összetett kézzel kért... mint kicsi korában... hogy ne bántsuk egymást!...

A gróf önkéntelenül odapillantott. Szép csöndesen aludt az.

Ó, ha csak egy percre életre tudná kelteni!

*

A báróné annyira rosszul lett, hogy ki kellett vezetni a halottasszobából. A kimerültség és a folytonos izgatottság végre leverték a lábáról: ágyba kellett fektetni.

A gróf is lement a szobájába, hogy egy kissé lecsillapodjék. Csak ekkor vette észre, amit már előbb is hallhatott volna, hogy odakünn javában tombol a vihar. Az a ritka, de hatalmas téli vihar, amely csak itt, a havasok között, mutatja meg igazán a foga fehérét.

Kinyitotta az ablakot, hogy egy kis friss levegőt szívjon.

Az orkán fékevesztetten dühöngött a hegyek közt. Mintha valahonnan a fellegek közül óriási ágyúk ostromolták volna a földet. A szél vadul süvöltözött, s a kastély előtt a kopasz fák kétségbeesett koldusokhoz hasonlóan rázták sovány karjaikat.

Modern

fürdőberendezési tárgyak

- * Fürdőkályhák
- * Fürdőkádak
- * Mosdók
- * W. C. alkatrészek
- * Gáztűzhelyek
- * Gázsütők
- * Gázfőzők
- * Gázvasalók
- * Bidet

BÁLINT ÉS FRANK

C É G N É L BUDAPEST, VI.,
KIRÁLY-UTCA 82
TELEFONSZÁM: 130-71 és 59-14

Legenda

Írta Balla Irma

Ott, ahol az országút Csonka-Magyarországra lép, lent a falu szélén, két szomszéd telken állt a szegény ember meg a gazdag ember háza. A gazdag ember házáat sűrű drótkerítés övezte, a szegény emberét düledező sövény. De a szegény ember elégedett volt, a gazdag ellenben, mint a gazdagok általában, keveselte az ő jószágait. Mogorva, fukar és keményszívű volt, aki irigyelte a szegény ember jókedvét és egészséges, pufók kis fiát. A gazdag embernek is volt gyereke, de hiába fürösztyötték tejbevajba, vézna és szomorú volt.

A nagy, vigasztalan menekülés idejében, karácsony estéjén, mikor az ország szíve felé ontották az emberhullámokat a megriadt erdélyi hegyek, egy szegény, menekült fiatalasszony balagott az országúton. Sápadt, finom arca és nagy, szomorú szeme kivilágított a sötét fejkendő alól. Egyik kezében kis motyóját vitte, a másik kezén egy kicsi aranyfürtös gyereket vezetett.

Farkasordító hideg volt. Az útmenti fák ágairól ezüst fűzerek és kristálycsapok csüngtek alá. A kis aranyfürtös apró lábait szaporán szedte a csikorgó hóban, sírásra görbülő szájjal, panaszosan nyujtotta fel a hidegtől kiveresedett apró kezeit az édesanya felé, miközben édes kis arcán egy nagy könnycsepp gördült alá. A fiatalasszony leguggolt a kicsi mellé, a két keze közé vette, úgy dörzsölte, leheletével melengette az apróság kis vörös kezeit. Aztán tovább mentek a falu elhagyott, havas utcáin. Egyszer csak világosság tűnt a szemébe. A világosság a gazdag ember ablakából jött és a fiatalasszony megkönnyebbült sóhajjal, félénk alázatosan kopogtatott be a kapun. Bent rekedten ugatni kezdtek a kutyák és a kerítés mögül kiszólt egy durva hang:

— Ki az ott kint?

— Szegény menekültek vagyunk Erdélyországból. A kis fiam éhes és fázik. Bocsássatok be jó emberek. — De kiszólt a gazdag ember:

— Magunk is szegények vagyunk. Én nem segíthetek minden jött-menten, aki menekülés ürügye alatt koldul. Aki fiatal és erős, az dolgozzék és ne kéregessen. — Avval becsapta a kaput. A fiatalasszony felsóhajtott és tovább indultak a hóban a szegény ember hajléka felé. Csüggedten, reménytelenül ott aztán újra bekopogtatott.

— Ki az? — csendült meg egy barátságos hang a sötétben.

Hasenfeld Annus

Angelo felvétele

— Szegény menekült asszony a gyermekével, aki hajlékot kér éjszakára.

— Kerüljenek hát beljebb az Isten nevében. — És a jóképű házigazda világitott nekik a téli udvaron keresztül. A gazda felesége kis pufók fiával a karján ott várta őket az ajtóban. Egy nagy fehér komondor farkcsóválva üdvözölte a jövevényeket. A jó meleg konyhát barátságos pirosba vont a tűzhely fénye.

— Jaj lelkem szegény madárkám — szölt az asszony és letette a magáét és karjába vette a kis aranyfürtöst — hogy meg nem fagyott ebben a vékony kis pendelyben. Egészen át van ázva-fagyva. Avval leszedte a kis cipőcskéit és harisnyáját, és a kis fiától adott rá addig száraz ruhácskát, amíg a tűzhely mellett kifesztett kötélre száradni aggatta a kis aranyfürtös ruhácskáját és ingecskejét. Aztán még két cseréptányért és bádogkanalat tett a házi-szötteffel megterített asztalra és vacsorához tessékelt a vendégeket. A fiatal asszony hálásan tekintett a szegény ember feleségére, a kis aranyfürtös mosolyogva barátkozott a kis pufók fiúval meg a nagy lompos kutyával. A házi-asszony kitöltötte a párolgó borlevest, utána a cukroskását. A szegény ember pufók kis fia

meg a kis aranyfürtös jó étvággal, versenyt kanalazták az édes ételeket. Kínálgatta őket váltig a szegény ember felesége.

— Egyszerű étel lelkecskéim, de jó szívvel adjuk, amink van. — A fiatal vendégaszony finom, szenvedő arcán egy könnycsepp gördült végig és sötét szeméből áldás szállott a szegény ember és a felesége felé... Aztán jó meleg fekvőhelyet vetettek nekik a tűzhely közelében és a szegény ember családjával szintén bevonult pihenni a szomszédos szobába. Félálomban hallották még, hogy altatja el az idegen asszony bölcsődallal a kis fiát. És érezték, hogy soha szebben énekelni még nem hallottak, mint a dalt, amelyet a fiatal asszony énekelt. Mondhatatlan édes volt a dal, mint a gyermekkor öröme, vigasztaló, mint az édesanya simogatása.

Reggel egy kicsit későn ébredt a szegény ember és családja. Mikor a konyhába kiléptek, látták, az ragyogóan ki van takarítva, de a fiatal asszony és a kis fia nem voltak már sehol. Ki írja le azonban a szegény emberek meglepetését, mikor meglátták, hogy a cseréptányérok és bádokkanalak helyett cinezüst tányér és evőeszköz ragyog az asztalukon. A szegény ember csodát sejtett és éppen el akart indulni, hogy elújságotolja a szerencséjét, amikor megjelent küszöbén a gazdag ember. A gazdag ember nem hitt a csodákban és menten besietett a városba, a törvénybe, hogy beárulja a szegény embert. Neki — úgy mond — az éjszaka sok ezüstjének veszett nyoma. Kapott az alkalmon, mert úgyis pörben állt a szegény emberrel egy darab föld miatt, mely az ő kertjébe ékeződött, de amelyen a szegény embernek egy diófája állt, azért makacsul ragaszkodott a földhöz.

Szappanos Gerőné

Angelo felvétele

Törvénybe idézték hát a szegény embert. És mivel az igazságnak két arca van, az, amelyik a szegény ember felé, és az, amelyik a gazdagok felé van fordítva, hát bizony mindjárt ott is fogták, hiába bizonyította az ártatlanságát. Hazament erre a gazdag ember, mint aki jól végezte a dolgát. De otthon avval a hírrel fogadták, hogy az egyetlen kis fia hirtelen halálosan megbetegedett és az orvosok, akit hívtak, mindegyre csak a fejét csóválja, tanács-talanul áll a bajjal szemben. A gazdag ember feleségének kétségbeesésében eszébe jutott az imádság. Rimánkodva csúszott a templom kövezetén és szentelt gyertyát áldozott a boldogságos Szűz oltárán, de a gyermek állapota csak rosszabbodott. Erre a gazdag ember összenyalá-bolt egy csomó ezüstitányért és azt vitte az oltárra áldozatul. Sokkal többet, a vagyona felét ígerte oda a jó Isten szegényeinek, ha meggyógyítja az egyetlen kis fiát. Ki-ki írja le megrendülést, amikor a tányérokat kicsomagolja, hát ezüst helyett közönséges cseréptányérok voltak az oltáron! Akkor a gazdag ember lelkenedezve belovagolt a városba, hogy kiszabadítsa a szegény embert a börtönből minden áron. Magára vállalta, hogy az ezüstitányérokat ő csempészte a szegény ember lakására, hogy biztosabban elperelhesse a földjét. A szegény embert erre szabadon bocsátották a gazdag szavára, de a gazdag ember is csak nagy pénzbírság árán szabadult már most a büntetéstől. Békességesen ballagtak egymás oldalán hazafelé. Amint az országút mellett, egy erdei tisztáson átpar-kodtak, hát csaknem fölkiáltott meglepetésében a szegény ember: A tisztáson ott állt az ő karácsonyesti vendége a kis fiával a karján! De amint a közelébe mennek, hát látják ám, hogy akit ő a vendégének nézett, az nem más, mint egy gyönyörű, életnagyságú szobor: a boldogságos Szűz karján a kis Jézussal. Egy-másra néz a gazdag ember és a szegény ember láttán a különös jelenésnek és leemel a kalap-ját... Akkor előkerült a sűrűből egy nagy-bajuszú öreg székel. Kérdik tőle: Nem tudja-e, hogy került ide ez a szobor. — Dehogya is nem — szolt az — karácsonyestéjén értünk ide a cs.-i templom megmentett kincseivel. Az úton eltörött a kocsink kereke és ezt a szobrot addig itt kellett hagynunk, amíg érte jöhetünk. A szegény ember és a gazdag ember elgondolkozva mentek tovább. Egyszer csak megszólalt a gazdag ember:

— Kedves szomszéd. Most már meggyónok magának. Kain voltam. Akkor, karácsony esté-jén, csakugyan csoda történt magukkal. Az ezüstitányérokat nem én csempésztem át... Még ma átküldöm maguknak. Gyarapodjanak az árából... Örömmel, boldogan hallotta ezt a szegény ember.

Mikor a falu közelébe értek, kipirulva, örömmel jött elébük a gazdag ember cselédje, hogy a kis fia azonképen, ahogy megbetegedett, hirtelen, csodálatosan meggyógyult...

Maertens Cézárné

Angelo felvétele

Megtérés

Asszonyom! Úgy szeretnék, higgye meg,
Úgy szólni most, hogy ne sértsen, ne fájjon
Hiszen ha bűn volt, istenkísértés volt
Ami elmúlt, az olyan volt, mint az álom.
De látja, elmúlt, mint a lángoló nyár
S a káprázatos, forró éjszakák...
Pihen halottan már a holt avarban
S hullatja lombját rá egy rózsaszág.
Hát asszonyom, csókot többé ne adjon,
Úgy sem támasztja fel a holtakat,
Aztán meg, hisz tudja vétek, vétek
És vétkezniem nekem már nem szabad.

Látja, sosem hittem, hogy visszajöjtek
Mikor emlékszik, nyár volt, alkonyat
S a maguk nyárfás csepp kis állomásán
Megállt vélem a kattogó vonat.
Emberterhet vitt véres áldozásra,
S amint megállott fujva, kormosan, hörögve
Vidám szavakkal, szomorú szemekkel,
Elbúcsúztunk örökre, mindörökre.
Most itt vagyok, de jól tudom ez intés,
Hogy mielőtt elindulok nagy útnak
M megbánjam szörnyű, szörnyű vétkezésem,
Lemondjak, megszenvedjek, megtisztuljak...

Az élet még gyönyörrel megrakottan,
Még csillogón, még dúsan vár Magára
De látja, nekem már csak pár szegény
Verejtékes, bús hónapom van hátra.
Oh, hát maga menjen, menjen ölelni,
Igyék forró gyönyört mohó kis ajka
Csókok tüzén lobogjon el a lelke,
Leroskadók haláljaját ne hallja.

Oh, hát maga menjen, mulasson, feledjen,
Én már csak vezeklem, csak vezeklem.

Aztán meg, de nem haragszik reám?
Tudja van egy leány, van egy leány...

Leány? Nem, mese Tündér Ilonáról
Mosolygásból szőtt rózsaszín, sugárzó,
Ha jön, harmatgyöngy száll a liliumra,
Ha szól, a hajnalt ébreszti madárszó.
Ha néz a szívre, halkán száll mosolygás,
Hogy rózsaszínre válják a komor gyász;
A szennybe szentség, fehér menedék
E vérbefult, elátkozott világon...
Oh, nem is sejtí, hogy imádom!
S a messziről vigyáz, vigyáz reám...
Tudja, van egy leány, van egy leány!

Azt is tudom, hogy maga visszavárt
S hogy álmában sem gondol rám a másik,
Azt is tudom, hogy dőre, ostoba
Utolsó álmom valóra nem válik.
Mindegy, de kint ád, könnyet, megbánást hoz.
A sárba tévedtnek segítő kéz,
Mely halkán visszavisz a tisztasághoz.

Asszonyom! Úgy szeretnék, higgye meg,
Úgy szólni most, hogy ne sértsen, ne fájjon
Hiszen ha bűn volt, istenkísértés volt
Ami elmúlt, olyan volt, mint egy álom.
De látja, elmúlt, mint a lángoló nyár,
Ahogy a rózsaszirma is lepergett...
Adjon kezet és most kerüljük egymást...
Hadd haljak úgy meg, tisztán, mint a gyermek!
Angyal Béla.

Caldecote-Towers

Írta Éber Málka

Bushey-Heath, december 15.

Nagyon gyakran megyünk be Londonba egyik Miss kíséretében. Voltunk Wembleyben a kiállításon. Végignéztük az összes múzeumokat, sokszor voltunk színházban, rendszeren délutáni előadáson, olyankor előadás után hazamenet előtt elmentünk teára vagy Rumpelmayerhez, vagy Stewarthez, ahol örült vicces sendwichek voltak, ezeket persze mind végigpróbáltam. Volt pl. banánnal töltött, azután háromlevelű lóherével, azután uborkával és még mindenféle felismerhetetlen dolgokkal töltöttek. Ha hazamegyek, alig várom, hogy beszervírozzak egy itteni reggelit és ozsonnát.

Esti előadáson egyszer voltunk, amikor a mi táncmesterünk táncolt az operában. Akkor egy csodás zárt cherubinen mentünk az intézetből az operába, körülbelül éjfél volt, mire hazaértünk, itthon Miss Mursel, a titkárnő, gyö-

nyörűen terített asztallal várt és másnap fél-órával tovább alhattunk, ami nagyon jól esett.

Két ízben voltam az Albert-Hallban koncerten — ez felejthetetlen. Maga a terem oly óriási, hogyha az ember az egyik végéből a másikba néz, olyan, mintha megfordított látcsövön nézne az ember. A közönség gyönyörűen öltözködnek, fényes toalettek és hihetetlen ékszertömeg. Először Berlioz Faust-ját adták, a kar az orgona körül kétoldalt van elhelyezve, rengetegen vannak és mind tiszta fehérben, az egyik oldalon mind kék, a másik oldalon piros szalaggal. Engem a legjobban megkapott, amikor az első rész végén a Rákóczi-indulót játszották, ami a hideg angolokat úgy fellelkesítette, hogy utána óriási tapsviharba törtek ki és megismételtették — oly boldog voltam, mintha nekem tapsoltak volna. Másodszor a híres Amelita Gallicurci dalkoncertje volt. Ő maga nem

szép, de oly szimpatikus és aranyos, hogy a végén egész megszépül. Gyönyörű volt a ruhája és irtózatos tömeg ékszere és gyöngye volt. Rettenetesen ünnepezték, az Albert-Hall, dacára a kétguineás helyáraknak, zsúfolásig tömve volt és annyit ismételtették, hogy a végén a zongorás, aki kísérte, már nem akart kijönni, akkor ő ült le a zongorához és magamagát kísérte. A hangjáról nem is lehet elég írni, az oly elképzelhetetlenül csengő és szép.

A Rákóczi-indulón kívül még egyszer büszkélkedhettem magyar voltommal. Észrevettem ugyanis, hogy estére szemem kifárad, elvitt tehát Miss Tate egy előkelő londoni szemorvoshoz, egy aranyos öreg úrhoz, aki az Oxford-cirkusz közelében van, ahol mind a legelőkelőbb orvosoknak vannak a rendelők. Egyszerre csak megpillantom a rendelőben az íróasztal fölött berámázva dr. Grósz Emil arcképét. Mikor észrevette, hogy érdeklődéssel nézem, megkérdezte, ismerem-e és büszkén mondta, hogy neki jó barátja és milyen nagy tudós. „He is a great man in your country” — jegyezte meg, én pedig nagyon büszkének éreztem magam.

Idehaza az intézetben is elég szórakozásunk van. Először is itt van a sport, kivált a Lacrosse szeretem, a multkor kapus voltam, azt mondták, hogy „brilliant” vagyok, igazán sajnálom, hogy ezt otthon nem folytathatom, rém mulatságos és ebben direkt talentum vagyok, ellentétben a golfal, amit gyűlölök és amiben antitalentum vagyok. Óriási mulatság volt a fancy-bálunk is, amit a minap itt rendeztünk. Este fél 8-tól 10-ig tartott, nagyszerűen sikerült. Én és legjobb barátnőm, Joan, Tower-gárdisták voltunk, ez gyönyörű kosztüm, de az

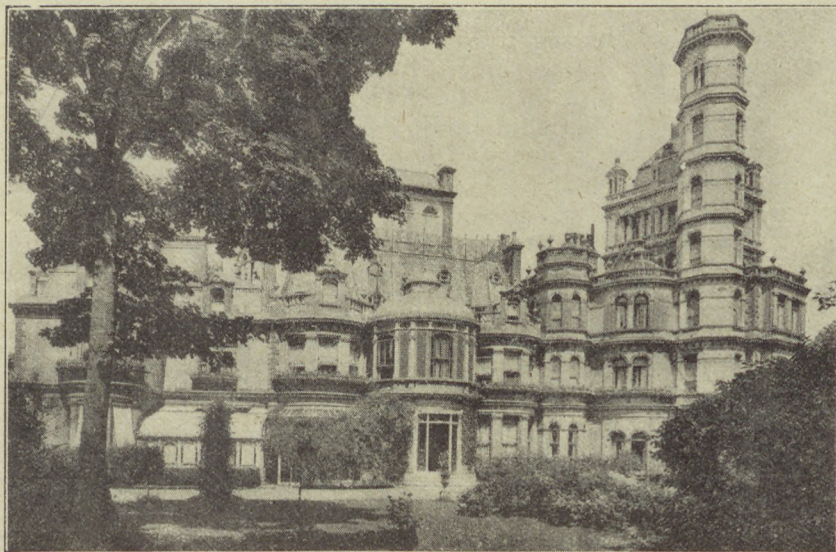
Lacrosse-match

első díjat szobatársnóm, Gwen, nyerte el, aki madárijesztőnek öltözött, tényleg örült ügyes volt. Jazz-band volt, amit a leányok játszottak, erre táncoltunk. Másik kimagasló esemény volt november 5-én a „Bonfire”-ünnepség. Valamikor valaki fel akarta ezen a napon robbantani a parlamentet, de megakadályozták és ennek emlékére ezen a napon egész Angliában örmütözekeket gyujtanak. Nálunk is este a park melletti réten összehordtak annyi gallyat, mint nálunk két nagy szénakazal, ezt meggyújtották, persze óriási tűzzel égett, úgyhogy az egész környéket megvilágította. A tűz mellett aztán krumplit, gesztenyét és almát sütöttünk, táncoltunk, énekeltünk. Szóval nagyon mulatságos volt. A végén gyönyörű tűzijáték volt, majd ünnepi vacsora.

Kevésbé mulatságosak a csütörtöki esték, amikor mozi van felolvasással, pl. Maratról vagy a Panama-csatornáról vagy más hasonló érdekesítő témákról. Ilyenkor legszörnyűbb az, hogy mindenkinek fehér estélyi ruhában kell lennie, pedig ott a tornateremben farkasordító hideg van. Egyáltalában itt pompásan megedződik az ember, mindeddig még egyáltalában nem fűtöttek, az ablakok pedig állandóan tárva-nyitva vannak, egyetlen melegítőnk a féltve őrzött „bottle”, amellyel éjjel az ágyban megdermedt tagjainkat melegíthetjük.

Meg kell említenem a parlament megnyitását, ami óriási ünnepek közt folyt le. Mi már hajnalban bementünk Miss Clarkkel és a Whitehallon az első sorban kaptunk helyet.

A Buckingham Palacetól a parlamentig az egész útvonal le volt zárva, ott vonultak elöttünk el a különböző gárdisták, a parlament tagjai feleségeikkel gyönyörű hintókon, a nők óriási ékszerekkel, a férfiak a legkülönbözőbb uniformisok

Caldecote Towers

ban, a bírák fehér parókákkal, a Prince of Wales a Leibgardistái közt gyönyörű hintóban, végül pedig a király és királyné egy 16 ló által vont csodás aranyhintóban. Pompás — gyönyörű volt az egész.

A „term” befejezése a karácsonyi hét volt, 18-án kezdődik a „holiday”. A hét elején volt először a kicsinyeknek a „little one”-oknak az előadása. Utána pedig szombatón délután 3-kor nekünk, a nagyoknak a színelőadása. Már hetek óta tanultuk és gyakoroltuk szerepeinket, készítettük kosztümjeinket, Cyranot adtuk elő, persze rém mulatságos volt, Cyrano csupa lánnyal és angolul előadva! Én többféle szerepet adtam, a többi közt a gascognei legények is én voltam.

Tegnap aztán X mas Sunday volt, melyre egy csomó „old girl”, a volt tanítványok, jöttek ki, köztük egy siami, egy angol, aki 2 fiával és guvernanttal vonult ki, egy másik három japán pincsel, akik számára külön szobát rendeztek be. és akik (t. i. a kutyák) úgy az étkezéseken, mint a prayereken mindig jelen voltak. (Közben fölfedeztem itt a mi parkunkban is egy kutyatemetőt, rendes sírkövekkel, ahol a Caldecote puppiek vannak eltemetve.) Délben óriási ebéd volt, X mas pudding, crackerek stb., gyönyörűen meg volt terítve és mindenkinek a székén egy remek Calendar, Miss Tate ajándéka. Este nagy dinner, utána tánc, ezzel vége a termnek.

Gergely Erzsébet

Angelo felvétele

SZINHÁZ

A SZÍNÉSZET KAPTAFÁJA.

Solymosi, a drága jó bohém, aki a színpadon annyiszor megkacagtatott, az életben is nem egyszer mosolyra készített furcsa ötleteivel. Ilyen bogara volt például a színészképzés reformja, amelyet egyidőben meg is valósított iskolájában. A tanterv abból az elvből indult ki, amely szerint 150 (mond százötven) sablon megtanulásával kimerítettük az emberformálás tudományát. Glédába állította hatvanegy tanítványát és ekként kommandórozott:

— Kétségbeesni! . . . balra!

Erre mind a hatvanegy tanítvány „kétségbeesett balra”. Most, évek múltán letörölte arcomról akkori mosolyomat egy furcsa élmény . . .

Érdekes tapasztalatra tettem szert ugyanis egy minapi premier körül, amikor is még a főpróba előtt átolvashattam az újdonságot. Ismerve a szereposztást, úgyszólván vízióm támadt, amely már az előadás előtt a maga teljes elevenségében varázsolta a három felvonást elém. Hallottam a színészek hangját, láttam arcjátékokat és taglejtésüket.

Amikor azután előzetes látomásommal szembesítettem magát az előadást, kitűnt, hogy a két kép csaknem geometriailag fedi egymást. Főszereplők és epizodisták úgy beszéltek, úgy ágáltak, amint azt előre láttam, csupán egy jeles színészünk, aki ezúttal mellékszerepben lépett fel, hökkentett meg olyan alakítással, amelyre fantáziámban nem gondoltam. Mint-hogy ebből az azonosságból szomorú tanulságok következnek, nem nevezem meg a darab címét, különben is független ettől az estétől megállapításom és a legtöbb budapesti színpadra vonatkozik.

Minden színházlátogató, hogyha jó a hallása és hű a memoriája, megcsinálhatja a próbát és rá fog jönni, hogy legtöbb színészünknek — igen kevés nagyság kivételével — van ruhátára mellett egy lélektani garderobja és rekvizitumtára, ahol hangjának, arcjátékának és taglejtéseinek különböző árnyalatait őrzi, hogy a kellő pillanatban elővegye, akárcsak a fogasról a kosztümöt.

Ezért nincsenek meglepetések!

Illetőleg, már nagyon régóta igen ritkán fordulnak elő. Tessék elképzelni egy láthatatlan szekrényt számtalan fiókkal, valamennyiben egy-egy kifejezést őrizz a színész. Meg van a hangvétele, mimikája és gesztusa a haragnak, dühnek, szerelemnek, csábításnak, gögnek, önérzetnek, fenyegetésnek, enyelgésnek, ijedelemnek, kétségbeesésnek, közönynek, féltékenységnek, irigységnek, fősvénységnek, bárgyúságnak, pajzánságnak, hiszékenységnek, kételynek, éhségnek, jóllakottságnak, derültségnek, szomorúságnak, kacérságnak, romlottságnak, jóságnak, go-

noszságnak, buzgóságnak, gyávaságnak, hősiességnek, hitnek, hitetlenségnek, aggodalomnak, fejfájásnak, fogfájásnak, vérengzésnek, haldoklásnak, meghalásnak, — mindennek megvan a maga stereotyp hangja és mozdulata.

Innét van, hogy színlappal a kezében, ha elolvasod a darabot, magad előtt láthatod az előadást.

Meglepetések csak ott lehetnek, ahol a színész tehetségének zsenijével és szorgalommal — (ez utóbbi nem egyéb, mint a jellemerő zsenije!) — hatol be feladatába, amennyiben művészi feldolgozásra érdemes.

Ilyesmire persze ritkán ad alkalmat a mai színházüzem, amely az író és tolmácsolóját egyaránt industrializálja. Modern szerepből vajmi ritkán meríthet az emberformálásra törekvő színész, ott keresvén jellemző vonásokat, — mi marad egyéb hátra, mint az, hogy a látványa a saját maga arcvonásait kendőzi?! Így válik azután a színész önmagának sablonjává. Nem láthatjuk Fekete János urat, a különben kitűnő színészt, mint monsieur Duvalt, hanem meg kell elégednünk azzal, hogy monsieur Duval, mint Fekete János jelenik meg. Ilyenkor szokta mondani a laikus közönség:

— Igen, igen, hiszen jó színész, kedves színész ez a Fekete János, de Istenem, mindig csak ugyanaz.

Egyszóval: elmarad a meglepetés, pedig ez a hirtelenül megrohanó érzés lenne a lényege

minden igazi színészprodukciónak. A meglepetés, amely akkor támad bennem, amikor természeti jelenséggel állok szemközt, avagy ha a művészet igazán a természetet tolmácsolja. A magasabb igazságnak ezt a megismerését a szerepből, a helyzetből és a műszelleméből kell kicsikarnom, intuív elmélyülés és keserves küzdelmek árán. Felületes pacsmagolással, elkényeztettség könnyelmű bájjával karriert csinálhat az ember, művészi jelentőséget azonban nem érhet el soha!

Hogy nagy meglepetést néha véletlen is hozhatja, arra vonatkozólag briliánsul jellemző esetet mond el Bauernfeld. Laube Posa márki szerepét Löwének juttatta, míg Fülöp királyt Davisonnak adta, aki eddigelé a nemes álmódzót ábrázolta. A vörös Davison, akiből a Niagara örvényhabjai módjára ömlöttek Posa hálás tirádái, rossznéven vette a cserét és bosszúra gondolt. Amaz elbódító tiráda után — ősi taphely — Löwe számára is felviharzott a közönség lelkesedése, úgy, hogy az új Fülöp királynak várnia kellett, míg a csend helyreáll.

— *Ein sonderbarer Schwaermer!* (Furcsa rajongó) — Ez a válasza Fülöp királynak a márki tirádájára. Ezt a három szót mindaddig összekulcsot karral, a színházi intrikus leg-sötétebb hangján, sejtelmes magatartással hughogta a mindenkori szereplő, Davison, aki dühös volt Laubéra, Löwére, mindenekelőtt azon-

KLEIN DEZSŐ, BUDAPEST

OPTIKAI INTÉZET

IV. KERÜLET, KECSKEMÉTI-UTCA 14. SZÁM

SZÍNHÁZI LÁTCSÖVEK,
LORGNETTE, SZEMÜVEGEK,
METEOROLÓGIAI MŰSZEREK,
HŐMÉRŐK, MŰSZEMEK,
FOTOGRAFIAI KELLÉKEK ÉS
MECHANIKAI JÁTÉKOK

*

ALAPÍTVÁ KLEIN DEZSŐ
ÁLTAL 1891-BEN; JELENLEGI
VEZETŐJE: *KLEIN PÁL*,
JÉNÁBAN OKLEVELET NYERT
LÁTSZERÉSZ

TELEFONSZÁM: JÓZSEF 104-21.

ban a tapsra ördögi módon kiakarta gúnyolni utódát és amikor a taps elállt, gúnyosan Posa elé lépve, a fölényes ironia jóakarátú hangján, ahogyan korlátolt gyermekkel szokás beszélni, valami hihetetlen magasságból csaknem odakacagta:

— Ein sonderbarer Schwaermer! — és jobb mutatóujjával meglegyintette a márkí arcát, mint valami kedves kiskorúét. A hatás leírhatatlan volt. A nézőtérben megszűnt a csendesség és beállott a csendesség csendessége, az a frenetikus némaság, amikor ezerötszáz ember egyszerre fojtja vissza lélegzetét. Laube pedig mint az örült felalá futott a kuliszák mögött, extázissal hangoztatva: Most először hozták ki helyesen ezt a három szót!

Mi volt a meglepés itt? Az, hogy eltűnt a teátrális sablon és a megjegyzés hangja — bár ákaratlanul — az emberi lélek mélységeiből származott. Davison a maga ironiáját akarta kifejezni és kifejezésre juttatta Fülöp királyt.

Ez persze más fejzethez tartozik — nem ahhoz, amelynek címe: A színészet kaptafája. Gergely István.

Havas Györgyi Labori felvétele
a m. kir. Operaház tagja mint Carmen

AZ OPERAHÁZ

a jövő évre sok eseményt ígér. Ifj. Wlassics Gyula báró mindent elkövet, hogy a megindult művészi munkát semmi sem hátráltassa s a gazdag programot be is válthassa. Minden idejét a színház ügyeinek szenteli s határtalan lelkesedéssel és ambícióval áll a munka élén. Új betanulások, átrendezések, új szerepkiosztások és külföldi művészek vendégfellépései fogják a szezont felfrissíteni s így mindenkinek kijut a munkából. Mihályi Ferenc főrendező — akinek a program már a zsebében és a fejében van — inkább régi repertoárdarabokat fog átrendezni s azokba új szereplőket beilleszteni, Márkus László két-három új operát állít be, szcenikailag is maga által tervezve. Hatalmas és szép művészi munkát végez fontos szerepében Brubol karigazgató, kinek elsőrangú munkásságát Mascagni is feltűnő elismeréssel mel-

tatta. Mascagnit különben még viszontlátjuk, amikor is újból az „Aidát”, valamint a Toscát fogja vezényelni.

Januárban Puccini emlékére, Puccini-ciklust rendeznek, az elhunyt szerző összes műveiből s ekkor kerül színre a „Manon Lescaut” is. Egyidőben Márkus újra rendezi a „Walkürt”. Ezt követőleg egymásután Mihályi rendezésében, újköntösben színre kerülnek a „Zsidónő” Környeivel, a „Varázsfuvola” (új szereplőkkel), a „Mesterdalnokok” Tihanyi Vilmával, „Carmen”, „Faust” stb., amelyekben itt-ott új díszleteket is fogunk látni. Később, ha Kerner felgyógyul, a „Figaro lakodalmá”-val, „Denevérrel” stb. fogunk találkozni a színlapon. Az újdonságok közül biztosan várhatjuk „Pelleus és Melisande”-t, valamint a „Holt város”-t, melyeken Márkus már javában dolgozik.

A külföldi vendég-szereplések fényét kétségtelenül Titta Ruffo fellépései biztosítják első sorban, mivel nagy áldozat árán három estére szerződött a színház. Talán ellátogat Jeritza is, de ez bizonytalan. Léner Schubert már is megkezdte vendégjátékát, mely egy hónapra át fog tartani. Megismerjük Lubin Germaine-t is, aki tavaly az utolsó órában mondott le a fellépésről. Nagyobb vonásokban és tervekben ekként várhatjuk az idei szezont az operánál, amelynek megvalósításáért a színház egész kiténő gárdája harcba szállt.

D. Z. L.

MI KÉSZÜL?

A Király Színházban a Marica grófnő hetvenötödik előadása. A Fővárosi Operett Színházban a Nótás kapitány századik jubileuma, azután február közepe felé az új amerikai revü, melynek kiállítási költségei már eddig meghaladták a kétmilliárd koronát. A Vígyszínházban Vajda Ernő „Déliabá”-ja jön, a Magyar Színházban Drégely és Liptai darabját, a Renaissance-ban Lengyel Menyhért táblás házak előtt játsszák. És még azt mondják: nincs színházi konjunktúra.

ÜDÍTŐ VESZÉLYMENTES SOVÁNYÍTÁS szavatossággal
Dr. REICHL-féle
ZANDER-gyógyintézet, IV., Semmelweis-utca 2 (Lift) Telefon J. 4-12

Gróf Zichy Ivonne

Báró Starnfeld-Weltre Mária Felicitas

Marton Mária

Strelisky-fiók (Kecskeméti-utca) felvételei

Lovag Erényi Ullmann Károlyné

Pintér Lilike

Strelisky-fiók (Kecskeméti-utca) felvétele

Halottak

Írta Kemechey László

Lázás álomban lihegett a mező. A vértől megáradt patak tompa gyászindulót morajlott s a holttestek fölött mint kósza kísértetek sóhajtottak a fák. A földön, gazdáik szétroncsolt tetemei mellett szügybedőftt paripák nyerítették a halált. A rémület riadt sóhajai szakadoztak az égre, hörgések, amelyek az elszálló élet utolsó szikráit gyujtogatták, gyötrelmes, fájdalmas ordítások, amelyekre a szél vérgőzös lehelletében megmegreszkettek a kegyetlen nyilvesszők a kinyílt szívek fölött. A letiport fűszálak mint egy óriás halotti várta apró katonái egyenesedtek ki újra s a vérrel befröcskölt virágok ijedten bámulták a nagy réménytemető éjszakát. A távolból dögszagot érző farkasok ordítása hallatszott s a tört kardok és a tört álmok vérző csatasíkja fölött szörnyű szárnyalással suhogtak a keselyűk. Nagy, lomha testükkel roppantkörökben kerengtek a légben és tompa puffanással vágódtak lefelé. Pár perc mulva beborította már sötét seregük az egész mezőt s mint a végzet fekete hóhérai, villámzó szemekkel, csattogó csőrrel vetették magukat a pokoli lakomára.

A hold részegen imbolygott a nyargaló fellegek között...

A vitéz ott feküdt a mezőn. Melléből egy szakállas nyilvessző ágaskodott az égre s szívéből

hamvadó vágyak pernyéi szálldostak a firmamentum felé.

Még élt és álmodott.

Álmodott és álmaiban csodálatos szivárványszínekben csillogott át az élete. Láta magát, az egyszerű közvitézt, az ellenpárt seregében, amint hűséget esküdött a zászlóra és megindult ezernyi dalia között. Láta magát — és arca kínos öröme torzult — mikor elhagyta a lobogót, melyre felesküdt. Elhagyta, mert ez a zászló csak fáradtan lobogott s nem szárnyalt büszkén a csillagokig, akár a sasmadár. Elhagyta, mert e zászló alatt csak közvitéz volt, elhagyta, mert lelkét egy tehetséges fajnak minden energiája a robbanásig feszítette. Átpártolt régi ellenfeléhez, mert ott több volt és több lehetett. És láta magát az új seregben parancsnokolni, büszkén és gögösen...

A vitéz vére vad riadóra vert s homlokán, mint tömött hadsorok dagadtak az erek. Láta magát morajló csatasornak az élén, előre rohanni fergetegesen. Ereiben kardok pengéi szikráztak s koponyájában diadalba rohanó patkók zengése csattogott. A Halál fekete palástban már ott gubbasztott előtte, de lelke ott szárnyalt éljenő hadai között...

A föld véresen lihegett alatta. Nyihogó paripák dobogtak a szívében s a győzelem sarkantyúja pengett lázas álmai nyomán. Torkából diadalmasan robbant ki a szó:

— Király leszek!

A korona sápadt fényben ott reszketett már előtte. Két bíborfényű karabunkulus lobogott reá. Kinyujtotta a kezét:

— A koronát!

Haragos víjjogás volt rá a válasz. A vitéz véresen kapta vissza a kezét. A korona karabunkulusai eltűntek előle. Két égő szem szörnyű villogása szikrázott felé. Előtte víjjogott felborzolt tollal, csattogó csőrrel, égő szemekkel a korona helyett — egy keselyű.

A vitéz lezuhant a mennyországból. Arca a Való rémült kínjára torzult, s ereiben a Halál veszett hajráját sarkantyúzta a vér. Tört jobb keze görcsösen szorongatta kardja markolatát. Erőtlenül sujtott a madár felé:

— Takarodj!

A keselyű egy lomha szárnyacsapással odább lebbent s aztán újra visszareppenve, dühös haraggal csapott az ellenfele felé.

A kard kihullott a vitéz vérző kezéből. Haladókló álmai rekedt kiáltással búcsúztatták az Életet:

— Segítség!

A mező halott daliák dicsőségét álmodta és a rémült sikoltás felelet nélkül maradt.

A keselyű támadásra készült. Szeme falánk tüzeiktől parázslott s csupasz nyaka a zsákmány biztos reményétől reszketett. Egy szempillantás alatt rávetette magát áldozatára. Karmai veszett dühvel markolászak a vitéz szíve körül s csőre vérpatakokat fakasztott a vonagló tagokon.

Irtózatoss volt a küzdelem. A dögmadar ott víjjogott a vitéz mellén, aki tört tagjaival a

Alapított 1848. évben.

Kleiner Lőrinc Angol- és francia, valamint valódi golf- és sportcipők készíttetnek.

Budapest, IV. Duna-utca 4. szám.

földhöz szegezve, puszta kezekkel védte az életét. A nyakát kereste a bestiának, hogy erejének végső megfeszítésével belefojthassa az életet.

A keselyű veszett dühvel támadott. Csőrének egyetlen rántásával kitepte a sebesült melléből a felé merevedő nyílvezzőt, s karmait az ordító vitéz véres sebébe vájva, csőrével a szeme felé csapott . . .

Az ég meghasadt a réműlettől, s a fájdalom mennydörgő jajszávával zengte be az éjszakát.

A keselyű a dörgésre ijedten rebbent a magasba, és a félhalott vitéz egyik szeméből véres cafatokban csurgott ki a fény.

A madár a magasból kémlelte áldozatát.

A vitéz szívében a pokol kénköves lángjai égtek, s testét a halál veszett kutyái szaggatták. Tudta, érezte, hogy közel a vég. Tudta, hogy a keselyű nem fogja elereszteni. Vérbeborult félszemével látta, látta a dögmadarat, amint ott szárnyalt fölötte dühödött vijjogással, összehúzott karmokkal, hogy újra lecsaphasson reá.

Az éjszaka dermedten vonaglott körülötte. A multja meghalt s jövője meg nem született. Álmainak és reményeinek óriási temetőjében mint egy nagy, fekete sírkereszt emelkedett ki újra melléből a sóhaj:

— Segítség!

Tíz lépésre tőle megmozdult egy másik sebesült. Tört sisakján az ellenség címere ragyo-

gott. A vitéz véres karját könyörgőn nyujtotta felé:

— Öljd meg, vagy segíts!

A dögmadar ijesztő vijjogással kerengett a fejük fölött.

Az ellenség melléből tompán hangzott fel a szó:

— Én úgyis meghalok . . . Megsegítelek.

Nyílvezző fúródott fáradt haraggal a keselyű felé. Erőtlen volt a kéz, mely az íjat feszítette. Nem talált.

A keselyű összecsapta szárnyait . . .

Az ég megdördült s a villám sárga faklyája felgyújtotta az éjszakát. Két réműlt, véres arc pillantott egymásra a fényben. Két réműlt, véres arc, két vágy, két álom, egy szörnyű ébredés:

— Bátyám!

— Öcsém!

Az égből fekete fájdalom zuhogott. Az egyik sebesültnek meghasadt a szíve, a másikra kinyujtott karmokkal, csattogó csőrrel csapott le a keselyű . . .

A vértől megáradt patak tompa gyászindulót morajlott, s a keselyűmarta halottak fölött a Mult véres árnyain borongott a Jövő . . .

*

A mező a cserhalmi sík volt, s akik meghaltak: magyarok.

NE MULASSZA EL MEGGYŐZŐDNI ARRÓL,

HOGY HOL VAN

A LEGOLCSÓBB

BEVÁSÁRLÁSI FORRÁS

A LEGFINOMABB MINŐSÉGŰ BEL- ÉS KÜLFÖLDI SZÖ-
VETEK, VÁSZON, SIFFON, DAMASZT, SELYMEK,
BÉLÉSÁRÚK (NŐI ÉS FÉRFI), KÖTÖTT-
SZÖVÖTTÁRÚK, KÉSZ NŐI ÉS FÉRFI
FEHÉRNEMŰEK A LEGNAGYOBB
VÁLASZTÉKBAN, NAPIÁRON
ALUL

KÖZTISZTVEISELŐK, BANKOK, GYÁRAK, VÁLLALATOK
ALKALMAZOTTAI RÉSZÉRE IGEN ELŐNYÖS FIZETÉSI FELTÉTELEK!

TRIBON RUHÁZATI RT., VIII., ÜLLŐI-ÚT 14.

TELEFON: JÓZSEF 92—85.

A TÁRSASÁG

A BÁLOKRÓL

Az újesztendőt rendesen Szilvester-esti vígalommal köszöntjük s ezzel kezdetét veszi a farsang, mely az egész világon a táncmultságok hivatalos időszakát jelenti. Ezt az időszakot újabban alaposan meghosszabbítják, sokszor még a nyárra is átterjed, de az ünnepélyes nagy bálokból csakis a hivatalos farsangi időkben lehet részünk. Egymást követik ilyenkor az elite táncestélyek, amint ez az alábbi összeállításból látható.

Csak a háború utáni egy-két évben észlelhettünk az ideizhez hasonló fellendülést; akkor is nagyon súlyos gazdasági válságon mentünk keresztül, ami — úgy látszik — hatással van a mulatozásra. Örülünk legalább ennek az egy jó hatásnak, ami meg is látszik a báli előkészületeken.

Szilveszter estéjét az egész országban úgyszólván tánccal ünnepli a fiatalság és ezekről az estélyekről felesleges is, mint külön eseményekről megemlékeznünk.

A nagybálok sora a KÖZGAZDÁSZBÁL-lal kezdődik, amelynek rendezői erősen számítanak a farsangnyitó dátumszerű előnyre, bár az idén megtartják a Jogászbált is. A legtöbb anya azt határozta, hogy a régi magyar tradíciókhoz híven, bemutatásra kerülő leányukat mégis a Jogászbálban szerepeltetik először. A JOGÁSZBÁLNAK már megjelent a meghívója s ez mutatja, hogy milyen serények voltak a vezetők. Az egyszerű, de rendkívül izléses meghívón Izabella, Augusztia és Anna kir. hercegasszonyok, valamint Horthy Miklósné szerepelnek, mint fővédnökök, ezenkívül pedig Apponyi Albert gróf, Széchényi Miklós gróf, Zichy János gróf és Töry Gusztáv, mint védnökök. Szembeötlő a háziasszonyok díszes névsora, akik között a fővárosi előkelő társadalom legjobb neveit találjuk. A bálelnök: Almássy Kálmán gróf, másodelnök: ifjabb Niamessny Mihály, ügyvezető alelnök: ifjabb Gróh István, míg társelnököt elsősorban Piret de Bihain Jenő bárót kell említeni, ki ugyan más báli meghívókon is fog szerepelni, de igazi lelkes munkásságát elsősorban itt fejt ki, ami meg is látszik úgy a bálanyák névsorán, mint pedig a bálbizottság összeválogatásán. Piret de Bihain Jenő megmutatta, hogy nemcsak a mágnáskörökben a legközkedveltebb rendező, de ha a jótékony cél azt kívánja, a középosztálynak is olyan megértő és lelkes híve, hogy nálánál értékesebb nevet csak nagyon keveset fogunk találni az ideiz meghívók rendezői listáján. A bálbizottság irodája jan. 7-ig a központi egyetemen, azontúl pedig a Dunapalota szállodában van. Személyjegy ára 120,000 K, mely természetesen csak meghívóra váltható, míg táncosjegy vala-

mely rendező ajánlatára 60,000 K-ért szerezhető be.

A HOCKEY-CLUBNAK a Hungáriában jan. 3-án tartandó báljáról már legutóbb megemlékeztünk, főrendezője Leimnitzer Sándor, akihez a részvételre vonatkozó értesítések (Üllői-út 16/b) küldendők. Báliroda január 2-án és 3-án a Hungári-aszállodában lesz. Belépőjegy 100,000 K, táncosjegy 50,000 K. — Egyébként ezen a bálon főképen a hockey köré tömörített sportsmannok és szűkebbkörű hozzátartozóik fognak résztvenni és így annak publikuma úgyszólván már előre biztosítva van.

Ugyanazon teremben, de mégis tágabb körben tartják meg egy héttel később a MAGYAR NEMZETI BÁLT. A jogászbálból a Hungáriába soupéra átránduló közönségnek kellemes meglepetésben lesz része, mert valószínűleg a nagy téli kertben egy másik bál vacsorázó publikumát is láthatják majd. Feltéve természetesen, hogy asztalfoglalásról jóelőre gondoskodás történt.

A TECHNIKUSBÁLT különös gonddal készíti elő a Műegyetemi Segélyegylet, amelynek a javát szolgálja a bál jövedelme. Az ötvenéves bál fővédnökségét József kir. herceg és Augusztia kir. hercegasszony vállalták. A rendezőbizottság élén Miklós Ervin bálelnök áll, akit munkájában támogat Elischer Pál, a Segélyegylet elnöke, továbbá ifj. Horthy Miklós alelnök, Konek Alfréd főtitkár, Végh Ferenc főjegyző és Winternitz Károly főpénztáros. A hálrendezőség hivatalos helyisége a Műegyetem központi épületében van.

A SZÉCHÉNYI-BÁLT a legnagyobb magyar nevéhez fűződő tradícióhoz méltó keretek között óhajtják megtartani ezidén. A háziasszonyokhoz szóló felhívást a rendezőség már szétküldötte és reméli, hogy annak megfelelő hatása nem fog elmaradni. Erre már lehet következtetni az eddig megnyilvánult nagyarányú érdeklődésből.

A KATHOLIKUS BÁL szerdai társas összejöveteleit a jövő évben a hétfői napokra tették át és azokon mindjobban kialakul a bál törzsközönsége. Ezeket a táncos összejöveteleket a bál után is folytatni fogják, sőt egy nagyobb szabású álarcos és jelmezes estéllyel fogják befejezni. A katolikus bálnak van a legrégebb és a legjobban megszervezett rendező gárdája, étén a fáradhatatlan Lassner Zoltánnal, aki a magyar házigazdához méltó szeretettel fogadja a szerdai esték hölgyközönségét. Az ily alkalomkor megjelenő leányok közül néhánynak fényképét jelen számunkban bemutatjuk, a sorozatot legközelebb folytatni fogjuk. A rendezésen résztvevő hölgyek neveit az alábbiakban közöljük:

Hellebranth Pinci,
Bezerédy Bébé,
Mihálffy Bözsike,
Hellebranth Baba,

Gajáry-Kuchinka Kornelie
és Erzsébet,
Mihálffy Kató,
Vollerich Olga

Felvételek a Katholikus-Bál teaestélyeinek hölgyközönségéről

Bún Arisztidné, Búffy Istvánné, Busits Duci, Beze-
rédy Izabella, Bakody Aurélné, Becsky Arzénne, Becze
Gáborné, Csorba Emánuelné, Cselkó Árpádné és leánya
Juci, Csupor Istvánné, Dósa Gyuláné és leánya Margit,
Dietl Fedorné, Elekes Gyuláné, Fodor Alajosné és leánya
Iren, György Klára, Gaál Endréné és leánya Melinda,
Gersich Lajosné és leánya Margit, Gaál Imréné, Gözsy
Margit, Hlatky Lajosné és leánya Eszti, Heinrich Elekné
és leánya Eszter, Horváth Tivadarné és leányai Magda
Klára, Hellebranth Jánosné és leányai Baba és Pinci,
Horváth Lajosné és leánya Marianne, Hindy Gézané és
leánya Éva, báró Horetzky Lorántné, Józsa Viktorné,
Jancsó Juliska, Kovács Sándorné és leánya Rózi, Korbuly
Károlyné és leánya Lili, Korf Aurélné, Kerekes Istvánné
és leánya Éva, Kuchinka Nelly és Zsezse, Kropp Kálmánné
és leánya Iren, Lesskó Jenőné, László Miklósné és leánya
Magda, Mihályffy Istvánné és leánya Margit, Mihályffy
Sándorné és leányai Kató és Bözsi, Muhovay Kálmánné
és leánya Blanka, Marsovsky Ilonka, Nagy Gézané és
leánya Jolán, Niamessny Mihályné és leánya Margit, Orf
Aurélné, Oberschall Viktorné és leánya Magda, Oeconomo
Györgyné és leánya Phédra, Osváth Kálmánné és leánya
Margit, Poor Eszti, Ragányi Gézané, Szilágyi Károlyné
és leánya Margit, Szenthe Gyuláné, Székely Ödönné,
Sebeők Kolosné, Török Miklósné, Tóth Kálmánné és
leánya Márta, Ury Lajosné és leánya Ofélia, Ury-Maly
Alfonzné, Veress Béláné, Wollerits Alfrédné és leányai
Olga és Lili, Wirth Andorné, Wonesch Frigyesné.

Az idei nagybálok rendezőseinek elnökei
egy ú. n. bálközi blokkba tömörülnek és így
védik meg közös érdekeiket a diszitó vállal-
kozókkal és zenészekkel szemben. Ennek a
szervezkedésnek a mostani viszonyok között
különösen nagy gyakorlati jelentősége van és
már eddig is több millió koronára tehető az az
összeg, a mi ebből kifolyólag a jótékony célra
megmenthető lesz. E bálközi bizottság az elmúlt

Csik-Bánkfalvai Keresztes Ákos huszárszázados „Abelard”
nevű Concours lován, mellyel 11 győzelmet aratott
Lengyel-Reinfuss Ede festőművész festménye után

hétfőn tartotta első igen látogatott ülését a
katholikus szövetség Ferenciek-téri helységében
(Lassner Zoltán vezetése mellett), mely alkalmal-
lommal több fontos közös ügy és életrevaló
gondolat került megvitatásra.

BÁLI NAPTÁR

- Január 3. Hockey Club-bál (Hungária),
" 5. Magyar Est (Gellért).
" 6. Közgazdász-bál (Vigadó).
" 10. Jogászbál (Vigadó).
" 10. Magyar nemzeti bál (Hungária).
" 11. Fehér rózsza álarcosbál (Gellért).
" 12. Regnum Marianum-bál (Gellért).
" 13. Hadimúzeumbál (Budai vigadó).
" 14. Medikusbál (Vigadó).
" 17. Kir. Magy. Yacht-Club bálja (Hungária).
" 21. Technikusbál (Vigadó).
" 24. Protestánsbál (Vigadó).
" 28. Képzőművészeti főiskola bálja (Vigadó).
Február 1. Széchényi-bál (Vigadó).
" 3. Margit-bál (Gellért).
" 4. Bölcsész-bál (Gellért).
" 4. Atléta(Mac)bál (Vigadó).
" 5. Szepesi bál (Gellért).
" 5. Allatorvostanhallgatók bálja (Budai vigadó).
" 7. Balatoni Yacht-Club-bál (Gellért).
" 7. Vitézi bál (Vigadó).
" 11. Szent Imre-bál (Gellért).
" 14. Katholikusbál (Vigadó).
" 15. Hópehelybál (Gellért).
" 19. Hadimúzeum-egyesület bálja (Vigadó).
" 21. Fehér rócsabál (Gellért).
" 21. Tiszti Kaszinó bálja (Tiszti Kaszinó).
" 23. M. E. C. jelmezestély (Hungária).

HÁZIBÁLOK

DR. HEINRICH ELEK és felesége Szájbely
Margit december 16-án kaproncai otthonukban
hajnalig tartó estélyen látták együtt házuk barátait.
Az egybegyültek közül a következőket
jegyeztük fel: idősb Szájbely Kálmán, Siegescu
Józsefné és leánya Edit, Hoffmann Kálmánné,
Szilly Pongrácné és leánya Klári, br. Horeczky
Loránt és neje, Niamessny Mihályné és leányai,
Szente Gyuláné és hugai Kuchinka Nelly és
Zsezse, Rötth Lászlóné és leánya Klári, Hein-
rich Ferencné és leánya Anni, Wirth Andor és
neje, Szóts Ernő és neje, Heinrich Árpádné és
leánya Lala, br. Czeh Oszkár és neje, Békessy
Imréné és leányai Erzsí és Magda, Szájbely
Jenő és neje, Bakódi Aurél és neje, Thaisz
Lászlóné és leánya Ilonka, Gyurkovich Gitta,
és a táncoló fiatal embereknek megszámlálha-
talan hada.

*

TÉGLÁSSY ANDRÁS földbirtokos és fele-
sége korláti kastélyukban András-napján házi-
bált rendeztek. A háziak a magyar úrnak párat-
lan vendégszeretetével gondoskodtak a rengeteg
vendég ellátásáról és szórakoztatásáról, amiben
ott serénykedett a háziasszony mellett a két szép,
fiatal házikisasszony, Katinka és Eszter. A tár-
saság a legjobb hangulatban másnap estig ma-
radt együtt s a tánchoz Palócz Kálmán miskolci
cigányprimás bandája szolgáltatta a zenét. A
jelenvoltak közül a következőket sikerült fel-

nagyenyedi Kondor Ilona

Kozmann műterem Debrecen, felvétele

jegyezni: Bárczay Lajos, felesége és Ilonka leányuk, Bernáth Gyuláné, Bobory György főispán, Csoma Istvánné, Diószeghy László és felesége, Dobozy István, felesége és Éva leányuk, özv. Elekes Antalné, Erdőhegyi Lajos képviselő, Farkas Gézáné, Gál Endréné és Marietta leánya, Görgey Miklós ezredes, koronaőrparancsnok, báró Hámos Antal, Hedry Lőrinc képviselő és

felesége, őrgróf Hoyos Györgyné és leánya Hella, Jakabfalvy Gyula, Márta és Klára leányaival, Jármay Béla nyug. főispán és Sári leánya, Madarassy Gábor nyug. min. tanácsos és felesége, Meczner Tibor és felesége, Meczner Béla, báró Podmaniczky Péter, Puky Endre képviselő és felesége, Reviczky György egyet. tanársegéd, báró Schmerzing Egon, özv. Szentimrey Béláné

Vadásztársaság özv. Odescalchy Zoárdné hercegnénél

és Karola leánya, Szentimrey Pálné és leánya Klára, özv. Szepessy Kálmánné, Szepessy Zoltán, Szűcs Gézáné és leánya Juci, Téglássy Ferencné, Téglássy Istvánné, Török-Ragályi Tula, báró Vay Miklós, Viczmándy Gyula, Vitéz Attila és felesége, Vitéz Győző és felesége s tíz vármegye legjobb táncosai.

*

VADÁSZATOK. Geiszt Gyula mult héten tartotta ezidei hajtóvadászatát csáki uradalmában. Terítékre került 596 nyúl, 39 fácán, 8 fogoly, 1 róka. A vendéglátó házigazdán, édesanyján, özv. csáki Geiszt Gyulánén és nején kívül a vadászatot résztvettek: Wekerle Sándor feleségével, Lilli és Gizella leányaival, Schell Gyula báró, Beliczey Géza Miklós fiával, Röck Géza, vitéz Hun Oswald, Luczenbacher Raoul, dr. Kollár Iván, Mattiasich Sándor és Vinczehidy Miklós.

Dr. gr. Forgács Balázs tennyespálcai birtokán december 12—15-ig nagyobb hajtóvadászat volt, melyen 287 nyulat és 3 rókát lőttek. A résztvevőket a mellékelt kép tünteti fel.

Báró Horváth Gida Szabolcs-megyei papi birtokán és özv. herceg Odescalchy Zoárdné rétközi uradalmán volt még vadászat, mely utóbbin hg. Odescalchy Miklós és neje fogadták a vendégeket. A kétnapi vadászatnak az idő nagyon kedvezett és 970 nyúl esett. A résztvevők közül villásreggelizés közben az idecsatolt fénykép tünteti fel balról jobbra a következőket: Horthy Béla festőművész, Apponyi György gr., Vay Miklós gr., hg. Odescalchy Miklós, Buzáss Elek ezredes, Keczer László őrnagy, Szentimrey százados és ifjabb Jármay Miklós.

*

GRACIÓSA TÁNCSZALÓN mindig a budapesti előkelő társaság legkedvesebb találkozóhelye volt és most is, mikor a Ferenciek tere helyett a budai Várkert-kioszk kellemes helyiségébe tette át székhelyét, állandóan látogatják különösen a budai jó polgári családok. Az elmúlt vasárnap látogatásával kitüntette a táncintézetet Augusztia főhercegné, Zsófia főhercegnő, József Ferenc főherceg és neje Anna főhercegné asszony. A fenséges vendégeket, akik azelőtt is állandó vendégei voltak a táncszalónnak Barkóczy Ilona bárónő, a Graciósa táncszalón kiváló vezetője fogadta. A fenségek társaságából és a táncolók közül a következőket sikerült feljegyezni: Jekelfalussy Zoltánné, Lukács Györgyné és leánya Ujhelyi Éva, hg. Astutó Györgyné és Buba leánya, Toroczkai Éva grófnő, Buttler Éva grófnő, S. Bokor Malvin, Szemző Aglája, Sényi Anna bárónő, Thierry és Konek ellentengernagyok, Vay Lászlóné és leánya, Pogány Frigyesné, Novák Mártonné, Eördögh Árpádné, Kováts Ödön és leánya, Koszonits Ferencné, Bobutniczky Ernőné, Gabányi Ernőné és leánya, Gömörly Oszkárné, Néder Leoné, Vadnay Miklósné, Havay Elemérné, Bosnyák Kata, br. Huszár Baba, Erdélyi Gézáné, Windich Margit stb.

A táncokra nézve átadjuk a szót Barkóczy Ilona bárónőnek, aki a leghivatottabb, hogy a modern táncról nyilatkozzék:

— Sok szó esett a „Graciósáról” — mondja a bárónő — szeretném azt új beállításban bemutatni a Várkert-kioszkban, hol a mindain legújabb külföldi táncokat tanítjuk. Dr. Erdélyi Géza vérbeli táncos nemcsak elsőrangú tánc-tanár, de ő van hivatva Budapesten pótolni a báró Ellmeyer bécsi népszerű táncszalónját. Bizonyos, hogy első helyen áll ma a „Graciósa” és reményilem a farsang legjobb táncosai és táncosnői innét fognak kerülni. Ma a Tangó vezet az egész vonalon, finoman és simán.

Vadásztársaság gróf Forgács Balázs birtokán

petneházi Petényi Árpádné

Angelo felvétele

HÁZASSÁG. Hollós Ödön, a Kereskedelmi Bank igazgatója és neje leányát, Klárikát, f. hó 29-én a Kálvin-téri ref. templomban oltárhoz vezette Gergely Vilmos ügyv. igazgató.

ELJEGYZÉS. Özv. Ertl Jánosné, szül. Bésán Cornélia leányát, Cornéliát eljegyezte dvorecki Kontsek László.

ESTÉLY. Beöthy László és felesége mult hét péntekjén, a Nemzeti Kaszinó külön termeiben estélyt adtak, melyen többek közt megjelentek: Rákosi Szidi, Darvas Lili, dr. Dolecskó János és felesége, dr. Bódy Tivadar és felesége, báró Kohner Willy és felesége, Heltai Jenő és felesége, gróf Takách-Tolvay József stb.

HALÁLOZÁSOK. Bernátfalvi Bernáth Aladárné, deteki és tengerfalvi Meczner Sarolta, a II. osztályú hadiékiérményes vöröskereszt tulajdonosa, több jótékonyági nőegylet elnöke és választmányi tagja, életének 45-ik, boldog házasságának 28-ik évében, váratlanul elhunyt.

Kilényi Kilényi Hugó, ny. miniszteri tanácsos, a Lipót és III. o. vaskoronarend lovagja, 84 éves korában, hosszas szenvedés után elhunyt. Halálát özvegyén kívül három leánya, férjezett Badics Béláné, özv. Berend Miklósné és Parragh Endréné gyászolják.

Mezőcsáti Mezey Gyula, nagyiparos, ki a fővárosi társaságnak nagyrabecsült tagja volt,

f. hó 27-én meghalt. Közismert volt az a harmónikus házaselet, melyet másfél évvel ezelőtt elhunyt feleségével, Fodor Gizellával élt s a kit most követelt a sírba.

Omoravicai Heinrich Aladár, magy. kir. udv. tan., a Nemzeti Bank főtanácsának tagja, a Vas Korona Rend lovagja, f. hó 22-én, életének 57-ik évében, meghalt. Halálával az egész Heinrich-családot gyászba borította.

Grecsák Károly dr. volt igazságügy-miniszter hetvenéves korában elhunyt. Halála súlyos vesztesége a magyar jogászvilágnak.

Mailáth György gróf v. b. t. t., a Szent István-Társulat elnöke, aki fia volt a mult század nyolcvanas éveiben meggyilkolt Mailáth György országbírónak, a pozsonymegyei elszakított területen fekvő Zavaron mult hét szerdáján délben párnapos szenvedés után meghalt. Mailáth György gróf 1854 december 23-án született Pécsen. Már kora ifjúságától kezdve, tevékeny részt vett a katolikus közéleti működésben és férfikorában egyik legkiválóbb munkatársa lett apósának, Zichy Nándor grófnak, aki halalos ágyán egyenes kívánságát fejezte ki, hogy a Szent István-Társulat elnöki székébe utódjául Mailáth György gróft ültessék. Mailáth György gróf halála a magyar arisztokrácia széles rétegeit döntötte gyászba. Testvérei Mailáth József, Géza, Gusztáv Károly, az erdélyi püspök, László, Etelka, Hohenlohe Klodvig hercegné, valamint Pallavicini Ede őrgróf özvegye.

ALAPITVA 1810-BEN TELEFON: 107-63

STOCKBAUER GUSZTÁV

HATZENBERGER F.

**ÁGYNEMŰ-, PAPAN- és MATRAC-
KÉSZÍTŐ
BUDAPESTEN, IV., PÁRISI-U. 3.**

Készít: ágyneműeket, paplanokat és matracokat a legfinomabb kiállításban. Különlegesség: Pehelypaplanok.

A megrendelt tárgyak a hozzátartozó cikkekkel együtt pontosan a legnagyobb gonddal készülnek.

GYÁR: VIII., KISFALUDY-U. 14.

**BETTWAREN-, BETTDECKEN UND
MATRATZEN-ERZEUGER
IN BUDAPEST, IV., PÁRISI-U. 3.**

Erzeugt: Bettwaren, Decken und Matratzen in allerfeinster Ausführung, Spezialität: Flaumen-Bettdecken.

Bestellungen nebst aller Zugehöre auf das beste und mit grosser sorgfalt ausgeführt werden.

FABRIK: VIII., KISFALUDY-U. 14.

HARISNYA-
KÜLÖNLEGESSÉGEK!

HORVÁT ÉS HORVÁT
HARISNYAHÁZÁBAN

BUDAPEST

VII., ERZSÉBET-KÖRÚT 23., VIII., JÓZSEF-KÖRÚT 26.

Mindenki saját érdekében tekintse meg kirakatainkat
és győződjön meg olcsó árainkról!

Pola Negri

POLA NEGRI LEGSZEBB FILMJE: A SPANYOL TÁNCOSNŐ

A Corvin-színház az újesztendőben is hű marad régi tradícióihoz. Az újesztendő első műsora máris olyan szenzáció, amelyet nem a reklám tesz eseményé, hanem amelyről — ha volna komoly és céltudatos mozikritika a magyar sajtóban, a legteljesebb elragadtatással számolnának be a hírlapok.

Pola Negrinek, ennek az istenáldotta nagy művésznőnek legszebb filmjével kezdi a Corvin-színház az új évet. A spanyol táncosnő a címe ennek a filmnek, amely a spanyol lovagkornak egyik legérdekesebb gáláns kalandját pergeti le szemünk előtt. Don Caesar de Bazan nevét mindenki ismeri, aki vissza tud emlékezni a régebbi időkre, amikor Don Caesar a Nemzeti Színház és az Opera színpadán mint drámai hős szerepelt. Don Caesar de Bazan volt a megtestesítője a spanyol férfiasságnak, lovagiaságnak, bátorságnak és galantériának. Ennek

a Don Caesarnak egy érdekes kalandja tárul elénk e filmen, amelyen a nemes lovag beleszeret Maritanába, a szépséges spanyol táncosnőbe, aki kedvesét még a vérpadtól is meg tudja menteni, de egyben megmenti hazáját az intrikus politikusok árulásától.

Maritinát természetesen Pola Negri játssza, aki legtüzesebb, legizőbb alakítását nyújtja e filmen. Az egész dráma lüktet a szenvedélytől, a szerelemtől, az izgalomtól és gyors cselekménye, rendkívüli izgalmas fordulatai vetekednek pazar kiállításával és a dúsgazdag kosztümökkel, amelyek egyes jeleneteiben előttünk elvonulnak.

A grandiózus kiállítás ismét a Paramount-gyár ízlését és áldozatkészségét dicséri, amelyhez méltán csatlakozik a dicséretben a Rádium-filmipari r.-t., amely e filmet a Corvin-színház közönsége elé juttatja.

AZ AMERIKAI LA GARÇONNE

GLORIA SWANSON MINT AMERIKAI
LEÁNYTÍPUS

Az amerikai leányokról sokat olvashattunk és sokat is olvastunk. Ferde európai szemszögből nézve az amerikai leánynevelést, természetesen sok kifogásolnivalót találhatunk, mert hiszen innen a meszeségből csak azt látjuk, hogy az amerikai leányok szabadabbak, könnyebbmozgásúak, felvilágosodottabbak, merészebbek, mint a mi leányaink.

Gloria Swanson, a Paramount-filmgyár világszerte kedvelt művésznője, most egy új filmjében azt tűzte ki magának célul, hogy bizonyítsa, hogy a szabadosság, a könnyebb és intenzívebb élet mellett mennyi érzés, mennyi tiszta lélek van az amerikai leányokban. Gloria Swanson olyan sujet főszerepét játszotta el, amely azt bizonyítja, bár távolról sem iránydráma, hogy az amerikai leányok szabadságáról, könnyűvérűségéről világszerte terjesztett hír csak felületesen megítélésen alapszik, hiszen ezek a leányok még tisztább, még naívabb lelkületűek, mint az európaiak.

A Rádium-filmipari r.-t.-nak ezt a kitűnő újdonságát a Kamara-mozi hozza ki január elsején és műsorába még emelé „A newmarketi turfbotrány” című izgalmas kalandorfilmét is beillesztette.

Szentévi zarándokut Rómába.

A táviró már szétvitte a szent év megnyitásának fenséges ünnepéről a hiradásokat, de a táviratok szűk szavai nem számolhattak be arról a nagy benyomásról, amely a szent év kapuinak megnyitása alkalmával százezrek lelkében végbement. Egyedül a Szent Péter-bazilika szent kapujának kitérésén 50—60 ezer ember vett részt, de hasonlóképp nagy tömegek tódultak a lateráni bazilika, a Santa Maria Maggiore és Szent Pál bazilikája felé, hogy meglássák a szent kapuk megnyitását.

A római lapok előszeretettel emlékeznek vissza az első jubileumi évre, 1300-ra, mikor VIII. Bonifác pápa felhívására a zarándokok szinte félelmetes nagy tömegekben jelentek meg Róma falai alatt. Azon idők egyik krónikása szerint különösen a francia, spanyol, német és magyar zarándokok száma volt nagy. Kétségtelenül most is ezen nemzetek készülődnek a legjobban és számukhoz mérve a legnagyobb arányokban az örök városba, de a tengereken túlról is megnőtt már a zarándokok száma. Az argentiniák az elsők, kik már a szent év megnyitására megjöttek, ugy-szintén utban van egy amerikai zarándoklat is.

De maga Róma is felkészült a zarándokok befogadására. Új zarándok-házak készültek, a villamosokat kiépítették és új utirányokban vezetik, hogy a négy bazilikát a zarándokok könnyebben felkereshessék. És kétségtelen, hogyha előre tudni lehetett volna, hogy tavaszi idő fogja fogadni a karácsonyi zarándokokat, már a szent kapuk megnyitására is számosabban érkeztek volna.

Magyarország, illetve a keresztény magyarság remélhetőleg a lehető legnagyobb számmal fog résztvenni a szentévi zarándoklásban. Az ut Rómába nem kerül sokba. Triestig vonaton lehet utazni. A Cosulich Triesti Hajózási Társaság (a Cosulich Társaságnak Budapesten az irodája VII., Thököly-ut 2. sz. alatt van) oceánjáró gőzösein csekély összegért Triestből Nápolyba lehet jutni, ahonnan Róma néhány órányira van. Az utasoknak megvan az előnyük, hogy az adriai hajóval Olaszhon szépségeit: Sorrento, Capri, Pompei, Messina, Sicilia is megtekinthetik.

Kozmann Magda

Kozmann-mütermem felvétele.

Kozmann Magda. Egy fiatal fényképész nő munkáit mutatjuk be olvasóinknak, kinek működését eddig nem ismerhettük, mivel csak most lépett a nyilvánosság elé. Azért neve nem ismeretlen a budapesti közönség előtt, mert édesapja, a hírneves fővárosi fényképész három évtizeden keresztül aratta sikereit mint a neves Mai és Tsa cég tagja. Nevéhez számtalan szép munka fűződik, melyekkel külföldi kiállításokon első díjakat nyert. Mint képein látjuk, a fiatal művész nő tehetséges, komoly és értekes. Munkája öntudatos és művészi tervezőképessége elsőrangú, technikája tökéletes, erényeire édesapja, az öreg mester, ki most fogja ünnepelni a fényképész-szakmában 50 éves jubileumát, elismeréssel és büszke lehet. Reméljük, hogy képeivel gyakran fogunk találkozni még lapunk hasábjain.

Uj borvállalat társaságbeli kézen. Mint értesülünk, néhány uri fiatalember az eddigi előtételel szakítva, mely a középosztály tagjait a kereskedelmi élettől bizonyos mértékben távol tartotta, egy borkereskedelmi vállalatot létesített, mely egyik legfontosabb feladatának tekinti, hogy az ideai szezon megindulásával jourok, házibálok és egyéb társas összejövetelek haute volée-ját a legkiválóbb minőségű és a legkényesebb izlést is kielégítő uradalmi fajborokkal ellássa. E célból a város központjában, a Kálvin-tér közelében, IV., Vámház-körut 14. szám alatt pincét nyitott, melynek látogatói között a fővárosi társaság ismeretebb tagjait az üzleti órák alatt bizonyára megtalálhatjuk. Bormegrendelések telefonon is (József 99—28) eszközölhetők. A vállalat vezetője dr. Drucker György, a háboru utáni Széchenyi-bálok egyik főrendezője, dr. Drucker Jenő, gazdasági főtanácsos és neje bellusi Baross Margit fia, ki hosszabb külföldi szaktanulmányai és összeköttetései alapján biztosítja a vállalat közkedveltségét.

A magyar cipész - kézműipar oly tökélyre emelkedett, hogy az ma már az egész kontinensen vezető szerepet játszik. Igen nagy elismerés illeti e téren Bencze József, a Bencze Cipő-Szalón tulajdonosát, aki áldozatot nem kimélve mindig lépeést tart a legujabb divattal és szemet gyönyörködtető kreációkkal lepi meg a közönséget. Külön érdeméül kell betudni, hogy nemcsak itthon elengedhetetlen kelléke a választékos öltözködésnek a Bencze-cipő, hanem a külföldet is meghódította és ujabban Bécs legelőkelőbb helyén, a Graben 30. szám alatt nyitott szalont, amely még Bécs fényes üzletei közt is látványosság számba megy. Bécs előkelő hölgyközönsége, valamint a Bécsen átutazó idegenek tömegesen keresik fel Bencze magyar cipő-szalónját.

Csermely János festő-iskolája V., Falk Miksa-utca 22.

Breitfeld szücs Váci - utca 19. Az előkelő világ bevásárlási forrása. Eredeti párisi modellek, az ideai szezon újodásai, már beérkeztek.

Eredeti angol leányka és női kalap- és sapka-különlegességek állandóan raktáron az »Old American« divatüzletben Budapest, IV., Egyetem-uca 3. szám.

Földes-féle Margit crème, puder, szappan, kölni víz, világhírű arc- és testápoló készítmények.

Soványodni akar? Zanderezzén!

Reálgimnáziumi testnevelő tanár julius és augusztus hónapokra fürdőző családoknál testnevelés, sportok, vívás, valamint hegedű tanítására vállalkozna. Díj megegyezés szerint. Cim a kiadóban.

RÓKA GYULA tánciskolája Budapest, IV., Kálvin-tér 2. Telefon József 76—12.

A szépségápolásról

Irta Schadek Antalné

A régi görög népnek volt a legtökéletesebb fogalma a szépségápolásról. A szépség ideálját megalkották szobraikban és egyéb művészeikben és valóban értettek a higiénikus bőrápoláshoz is. Bátran mondhatjuk, hogy ezek az ókori népek voltak a szépségápolás első uttorói. Növényi anyagokból készült illóolajokkal ápolták testüket és ugyancsak növényi festőanyagokkal színezték arcukat. Ilyen kozmetikai szer a Hennée, amit már a legrégebbi korban ismertek és használtak haj- és szemöldökfestésre. A görögök után a franciák kultiválták leghelyesebben a szépségápolás művészetét. Az eredeti francia L'Oréal Hennée segítségével a haját a legvilágosabb szőkéttől a legsötétebb szinig minden árnyalatban természetesen lehet festeni. Ez a szer teljesen ártalmatlan és mentes minden káros anyagtól.

A régi görögök, mint említettem, illatos olajokkal ápolták testüket. Ezen illatos olajok nagy részét még ma is alkalmazzuk kenőcsök, krémek formájában. Finom, könnyű kenőcsöket alkalmazunk ma is a bőr szépségének megtartására, fokozására.

A szépségápolás, mely a higiénikus életmóddal, a test és a lélek egészségével oly szorosan egybekapcsolódik, az újabb időben óriási lépésekben halad előre a maga szakszerű útján. A higiénikus szépségápolásnak célja az, hogy megtanítsuk a közönséget arra, hogy miképpen lehet minden szépségnek alapját: a bőrnek egészségét megtartani.

A modern kozmetikus feladata: az egészséges bőrnek ápolása, szépítése, avagy a szépnek még szebbé tétele. Még nem régen a közönség félreismerte a kozmetikát és azt hitte, hogy a kozmetika abból áll, ha a pudert, pi-

rosítót, egyszóval a sminkelést alkalmazzák. Ma már azonban tudjuk, hogy a bőrápolás nem a sminkelésnél kezdődik. A természetet igenis segíteni kell, de meghamisítani nem szabad.

Az arcbőrnek a legfontosabb, hogy az puha, selymes, rugalmas és sima legyen. Ha a természet szolgáltatja a kellő anyagot, akkor a bőr rendben van, de éppen a legtöbb arcbőrnél úgy a faggyu-, mint a verejtékmirigyek nem működnek rendesen, tehát a bőrnek hiányzó tápanyagot mesterségesen, külsőleg kell pótolni. A kenőcsök nemcsak tápanyagot nyújtanak, hanem védik is a bőrt a külső káros behatásoktól. Itt válik fontossá a kozmetikus szakavatottsága, megállapítani minden arcbőrnek a természetének megfelelő kenőcsöt, arcvizet, pudert stb. Mert ami jó X-nek, az árthat Y-nak. Ami jó a száraz arcbőrnek, az ártalmas lehet a zsirosnak és így tovább. Vegyünk pl. egy szeplős, májfoltos, szóval erősen pigmentált, szürkés arcbőrt, amely emellett zsiros, esetleg száraz. Ilyen komplikált esetben a legtökéletesebb szer a Pigment-kenőcs.

Kozmetikai intézetemben (IV., Váci-ucca 12) a modern technika és vegyi ipar minden segédeszköze rendelkezésre áll. Így például a kellemetlen hajszálak nyom nélküli, végleges eltávolítását szolgálja az elektromosság az elektrolízis epiláció segítségével. A vibrációs gép működik a massagenál. Az elektrocauter ugyanígy a különböző szemölcsök eltávolítását eredményezi. A kékfény (quarc) a különböző hajbetegségek megszüntetésére szolgál, a Rádío-Lux a korai ráncosodás megakadályozására. Ezenkívül még számos másoldalú fejlődöttsége is van a kozmetikának, melyekkel legközelebb foglalkozom.

ALAPITVA 1859-BEN

IFJ. KARÁCSONY

LÁSZLÓ

SZABÓ

CS. ÉS KIR. UDVARI SZÁLLÍTÓ

BUDAPEST, IV.

KORONAHERCEG-U.

ÚJABB NEVÉN: PETŐFI SÁNDOR-

UCCA 3, I. EMELET

TELEFON: TERÉZ 84

GÁL LAJOS

II., SZÉNA-TÉR 7.

TELEFON: 46-54.

Teljes felszerelések
üveg- és porcellán-készletekben.

Különlegességek
szines
üvegdísz tárgyakban.

Kölni képkeret-lécek
nagy választékban.

Bármely utánrendelést
üveg- és porcellán-készletekhez
elfogad.

BLASCHEK CONRAD

udvari női szabó

BUDAPEST, IV., VÁCI-UCCA 25

FÖLDVÁRY IMRE

Férfi divat és fehérnemű divattermei

IV. Kossuth Lajos-u. 18

VIII. Rákóczi-ut 7

Angol női bluzok és férfi
fehérnemű mérték szerint.**Játék-**

különlegességeket

nagy választékban ajánl:

Játékkereskedés

a „Hóféhérkéhez“

Budapest, IV. Egyetem-ucca 1
(Babaklinika)**Rolls Royce Autó**

REIMAN

V. Vörösmarty-tér 3. sz.

Elsőrendű úri fehérneműt

készít NÉMETHY szalon

IV., APPONYI-TÉR 4.

Angol és francia anyagokból dús
választék.**CSÁKÓY GYULA**

PUSKAMŰVES

Budapest, IV., Királyi Pál-u. 6.
Egyetem-tér sarok.**KRUMPACH**

NŐI DIVAT-SZALON

VIII, Mária-ucca 34

BRETT SAROLTA

női kalapkülönlegességek terme

IV., PÁRISI-UCCA 2. SZ.

HOEPFNER H.

cspikék, függönyök, fátjolok

IV., KORONA-UCCA 6

Ézüst

disztárgyak,

evőkészletek, briliáns, ék-
szerek és órák legolcsób-
ban nagy választékban

Bálint és Dán

ékszerészknél, Budapest,
IV. Kossuth Lajos-u. 13
Telefon: Tózssef 154-73**A két Serák**

Irta Madarassy Beck Zsuzsa bárónő

Mindenki ismerte őket Pesten. Részint személyesen, de másrészt névleg vagy látásból, mert mindenütt ott voltak és mindenüvé együtt jártak. Délelőtt tizenkettő és egy között pontosan megjelentek a Váci-uccában, szökén, frissen, végigsétáltak kétszer-háromszor a nép között, ebédelni együtt mentek a kaszinóba, délután a versenyekre vagy teákra, este közösen adtak bankot vagy huzattak a cigánnyal. Kettesben tartottak egy lovat és egy autót. A lovat »Miénk«-nek hívták és rengeteget bajlódta vele, mert rossz ló volt, ami még nem lett volna baj, de ők jónak gondolták, mert nagyon szerették és ha a tulajdonosok érzelmi alapon handicepelnek egy lovat, abból rendesen csak a bookmekereknek van örömük. Az autóról, amely egy kis MÁG volt, úgy emlékeztek meg: a »gépünk«, és nem tartottak hozzá soffit, hanem felváltva egymást fuvarozták, mind a kettő egyforma rosszul és vakmerően vezetett. Sohasem utaztak messzebb, mint Bécs, oda is együtt, egyszer egy évben Derbyre. Különböznél pedig nap-nap után ugyanazt ugyanugy csinálták, soha meg nem unva semmit és nem untatva senkit soha. Az egyiket Péternek hívták, a másikat Dénesnek, de mindenki úgy emlékezett meg róluk, hogy: a két Serák. »A két Serákot meg kell hívni!« — mondták a bálozó leányok egy-egy multság alkalmából és a mamák helyeslőleg bólintottak. A két Serák mindig csak emelte az est hangulatát. Jól, sokat és szívesen táncoltak, ittak is, de birták az italt, udvaroltak, flörtöltek, de nem csiptek be a szerelemtől, csak úgy, mint az italtól sem. Kedvesek voltak, szóra-koztatók, de főleg jóhiszeműek és ártalmatlanok. A két Serák végett még nem ment vissza partie és nem bomlott fel házasság. — Mi, — mondta egyszer Dénes, mikor közvetlen hangulatban volt — nem szeretjük a bonyodalmakat. — Mindkettő a háborút tartották életük nagy élményének, gyönyörűen voltak dekorálva és többször súlyosan sebesülve, de ezekről a dolgokról nem szívesen beszéltek és békekötés után nem vették fel többé az uniformist sem soha. A világon legjobban egymást szerették és legkevésbé a zsidókat, a parfümírozott cigarettákat és a külföldieket. Éppen ezért a sors iróniája, a Végzet kegyetlen és kifürkészhetetlen játéka volt, hogy Dolly Roberts, az angol követné huga végett történt közöttük mindaz, ami történt. Pedig hát bizony miatta, a Dolly hidegen kacér arany szeméért, nyugtalanítón nyugodt mosolyáért lett boldogtalan az egyik és öngyilkos a másik Serák.

Huszonháromban kezdődött, ősszel Megyeren. Az utolsó versenynapon kijött az angol követ és családja is az érdekesnek ígérkező futtatásokat végignézni. Gyönyörű nagy autójukon, pazar bundákban méltán keltettek feltűnést a követné és a huga. A Jockey-Club páholyába vezették őket és ott hamarosan bemutattak nekik mindenkit, akit Megyeren ismerni illik, szokás vagy előnyös. A két Serák sem kerülte ki sorsát sokáig. Johny gróf, aki lelkes angolimádó volt egész életében, fogta meg őket a harmadik futam előtt.

— Ugyan ne legyetek már ilyen barátságtalanok — intette őket vonakodásukért az állandóan Pesten élő, külföldért rajongó ifju mágnás. — Az, hogy nem beszéltek jól angolul, nem kifogás. Tud Dolly Roberts franciául is. No jöjjetek, majd meglássátok, milyen aranyos kis teremtes, valami egészen ujszerű, valami más, mint a mi hazai-gyártmány-házi-ipar-lányaink.

Dolly Roberts tényleg »valami más« volt. Azon nők közé tartozott, akiknek közbiztonsági szempontból valami jelt vagy táblácskát kellene külsőleg, jól látható, sőt feltűnő módon viselniük: »Vigyázat, veszélyes!«, vagy »Saját jól felfogott érdekedben óvakodj!« című felirásokkal. Szép volt, nagyon szép volt, de valahogy nem a szépségére helyezte a fősúlyt. A modora, a beszélgetése, a mozdulatai, sőt néha a mozdulatlansága voltak ellenállhatatlanok. Állandóan mosolygott, mint aki az életet valami roppant szórakoztató kedves dolognak tartja és a fehér fogainál csak az aranybarna szeméi ragyogtak talán fényesebben és észbontóbban. A két Serákra is így mosolygott, amikor Johny gróf bemutatta őket neki.

— Maguknak is van istállójuk! — mondta meleg érdeklődéssel. — Ó és hallom dear bount Johnytól, most éppen fog szaladni a lovuk. Nem lát-hatnám én verseny előtt? Ha nyerni akarnak velem, engedjék, hogy én

megsimogassam és valamit sugjak a fülébe, akkor egyszerűen verhetetlen lesz, táltos, csodaló. Well, no, dear bount Johny, nem fogom elárulni a varázsígemet. De maguk kettőjüknek ownerek-nek csak azt ajánlhatom, hogy próbálják ki szolgálatkész boszorkányságomat. Nos mit gondolnak, whould we have a try?

— Dear Dolly! — mondta a követ elnézően. — Maga már megint csacsiságokat beszél. Amiért egyszer sikerült ez a tréfa a Duke of Leicter lovával. Kérem, Geraldine, ne engedje a hugát nevetségessé válni...

És a két Serákhoz fordulva hozzátette: — Dolly igazán csak egy »dolly«, egy kedves, furcsa szórakoztató játékszer, ne tessék őt egész komolyan venni, ugye?

A két Serák összenézett. Babonások voltak, mint minden turfember, utolsó versenynap volt és a »Miénk« az idén végig, enyhén szólva, nem valami briliánsan szerepelt. Ma azonban éppenséggel egy nálánál jóval különb társasággal került össze, úgy, hogy még egymás előtt is szégyelték bevallani, hogy titokban reménykedőn mégis újra biztak benne. Dolly Roberts jóslásszerű szavait külszinre egész nyugodtan, de belsőleg lázas nagy izgalommal hallgatták végig. Hátha tényleg tud valami okosat ez a szép angol lány? Lám, a követ maga bevallja, hogy a Duke of Leicter esetében is sikerült. És a »Miénk« ma oly kis sullyal indul... A gyerek, aki lovagolja is egészen ügyes fiu. — Ha az egyszer jól elugrik a starttól. Elvégre láttunk más, ennél különb csodákat is Megyeren.

— Eridj Péter! — mondta Dénes csendesesen —, helyez el valami kis humortétet a lóra! Én majd addig lekisérem Roberts-et a nyergelőhöz.

Az ördög tudja, mit sugott Dolly Miénk fülébe, de tény az, hogy a handicapereket mélységesen megzavarta a kis kanca csudálatos utolsó megyeri formája. Hosszakkal, könnyen, feltartva nyert és a kasszáján huszonkét-szereset fizetett.

A két Serák sugárzó arccal és a boldogságtól el-elpirulva fogadta a gratulációkat. — Kilókkal javult a lovatok — mondta nekik jóakaratuán az egyik fő nagyfejű. — Soha ilyet, egy egész uccával nyert, — hallatszott körü-löttük a tömegben. Johny gróf, aki megjátszotta, nem győzött eléggé hálál-kodni Dollynak. A két Serák pedig félig szégyenkezve, félig meghatottan kezét akart neki csókolni, de Dolly azt nem engedte meg.

— No, de nem, kérem, senki sem csókol kezet Angliában egy ilyen fiatal csitrinek, mint én vagyok, higyjék el, egyáltalában nem szokás. Sőt egy kicsit nevetségesek ezek a folytonos kézzszorongatások is. Mi, Angliában kevésbbé használjuk el a good old handshaket, de azért nálunk sokkal többet jelent is. So let, s shake hands és higyjék el, én vagyok a legboldogabb, hogy győztünk. — Így mondta »győztünk« és nem »győztek«, de a két Serák belátta, hogy jogában áll s igaza van. Hallgatagon, de elveik fen-tartásával beleegyeztek a szép külföldi leánnyal való barátságos pajtáskodásba. A három utolsó futamot is együtt nézték, helyesebben, együtt beszélgették végig Dollyval. Azaz, hogy főleg Dolly beszélt, mesélt, tervezgetett, anek-dotázott. Elmondotta, hogy három hónapra jött Pestre, Geraldinét meg-látogatni. Geraldine négy évvel idősebb, mint ő, négy éve van férjnél és a sógora egy very decent dear chap, csak egy kicsit túl komoly és higgadt — legalább is az ő izlése szerint. Aztán kérdezősködött Pestről. Hogy itt esténként mit csinál az ember, hol van a legjobb jazz, vannak-e bálók és jó táncosok? Milyen az a sokat említett cigányzene? Lehet-e cigányszóra shymizni?

— Imádok táncolni — vallotta be kedélyesen Dolly —, de csak hogyha mindenképpen megfelelő partnerem van. Rossz, vagy nálamnál kisebb tán-cossal összekertülni valóságos kinszenvedés számomra. Maga biztosan jól táncol — fordult Serák Déneshez —, valahogy megérezem magában a táncost, egyszer majd kipróbáljuk, igazam volt-e, vagy sem. Mondjuk, holnap este, mit csinálnak holnap este, mi a Ritzben vacsorázunk, talán maguk is oda-jönnek? Do come, meglássák, nagyon vig esténk lesz.

— Holnap nem lehet, clubvacsoza van — felelte Serák Péter. Érezte, hogy a kellesténél hidegebben válaszolt a lánynak. Mi az? — gondolta ijedten magában — csak nem vagyok olyan barom, hogy megsértődöm, mert a Dénest taksálta jó táncosnak és rólam nem nyilatkozott hasonló hizelgő módon. Majd ha táncolok vele, meggyőződhetik róla, hogy én nem vagyok ügyet-

költemény

I.

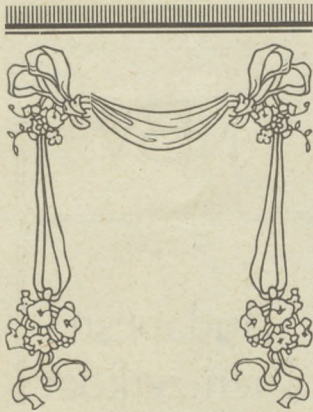
PHANTASIE
THEE DANSANT:

Fekete maroquain-ból készült kazakos ruha. A jobboldalon végig aranszinü nagy gombokkal. A szoknya alsó részén körös-körül arany-pánttal övezve. Hosszu szük ujjak, kerekvágásu nyak.

II.

GRAND
EVENING DRESS:

Cyklamen színü ge-orgette, gazdagon ezüst himzéssel át-szőve, alul szörmével pe-remezve, szabad kar, elől-hátul hegyes éllel végző kivágással. A kombination felső részét ezüst lamé disziti, alul a kazakból tiz centiméter látszik ki.

III.

THEATER
PARÉ EVENT:

Vert arany fém-
csipke=kelme, —
mindvégig beleszőtt
gyöngymintázatokkal, egé-
szen simán lehulló, idom-
hoz simuló szabás, barna
tüllel ékitve. Gömbölyű,
szabad nyak, ujjak nélkül.
Igazi párisi csoda.

Schneider
Rózsi és
Kató
műterme
eredeti
alkotásai

Budapest, IV, Váci=utca 8

Telefon: 34 - 35

lenebb Dénesnél. Különbén is mit törődöm vele. Mindegy lehet nekem az egész. Mindegy is. Egészen közömbös.

Dolly a hidegen elutasító válasza tényleg egy percre meghökölt. De aztán átsiklott rajta és másról kezdett beszélni. Sportról, lovakról, autókról.

— Nekünk is van egy kis gépünk Péterrel — mondta Dénes. — Egy Mág. Az egy magyar gyártmány. Nem mondom, jó kis kocsi, de azért, főleg kezdetben, amíg beletanultunk, sok vesződéssel járt a tartása. De azért nagyon szeretjük a gépünket, ugy-e Péter? És ha érdekli, itt áll a kapuban, megmutathatom magának, Miss Roberts.

Megnézték a Mágot és megbámulták az Izottát. Közben Dollynak hirtelen egy jó gondolata támadt.

— Tudja mit? Vigyen maga engem haza ezen a kis játékon, a fivérért pedig Geraldinék fogják a városba szállítani. Akarja? Azt hiszem, nagyon mulatságos lenne. Let's do it.

A beosztást mindenki kitűnőnek találta és Péter nem tudott hamarjában valami hasznos és elfogadható kifogást felhozni. A követék rajtakivül Johnny grófot is vitték és ez utóbbi egész uton Dollyról rajongott. Hogy milyen szép, művelt, kellemes, sokoldalú, nagystilű. Igazi lady. A követék bólogattak és mosolyogtak. Péter, szegény, nem mosolygott, de azzal aztán igazán nem törődött senki. Az uton elhagyták a Mágot. Pedig az Izotta nem ment valami különösen gyorsan. De azok ketten, úgy látszik, egyáltalában nem aspiráltak sebességi recordra, sőt. Dénes teljes háromnegyed órával később érkezett haza, mint Péter. Jókedvűen jött, nevetett és fűtyő-részett.

— Ne haragudj, Petárkám, tudom, hogy gazember vagyok és te egy fenkölt lélek, hogy megvártál. Ja, most jut eszembe, hogy te nem is énram vártál, hanem az autóra, nyomorult. Ha azonnal fürödni hagysz, tíz perc múlva kész leszek én is

Péter cigarettázva ült az asztal mellett.

— Hol voltál? — kérdezte szárazon. — Helyesebben, hol voltatok? Mert valószínűleg az új angol szerelmedet kocsikáztattad óraszámra, amíg én itthon vártam rád. A gépnek nem történt baja?

— Ugyan, Péter, nem ismerem rád, öregem, hogy lehetsz ilyen harapós a mai jó napunkon, melyet tulajdonképpen részint ennek a kis angol boszorkánynak köszönhetünk. Jól tudod, hogy nélküle már mi sem bizunk a lóban. Pedig milyen szépen nyert, sohasem felejttem el, hogy szaladta azt az utolsó kétszáz métert. A késésemnek pedig egyszerű oka az, hogy hazafelé megkérdezte Dolly, akarom mondani Miss Roberts, mit szokás hat óra tájt Budapesten csinálni? Mondtam, hogy a Gerbeaudba megy az ember Kép-zeld, még sohasem volt Gerbeaudban, nem is hallotta hírét. Elvittem és meguzsonnáztattam. Te, Petár, az egész cukrászda minket nézett. Ez a lány igazán egy gyönyörű teremtés. És valahogyan olyan jól mozog, mint egy telivér paripa, vagy a Jeritza a színpadon, vagy mit tudom én, mintha örökké filmezne. De amellett nem affektál egy csöppet sem. És a hangja is, meg amit mond... Tudja Isten, egész valami különös...

Elhallgatott és elpirult a Péter szomoru, merev pillantása alatt.

Hát ez volt a vég kezdete. Másnap Dénes kimentette magát a klub-vacsorától és Dollyékkal ment a Ritzbe. Harmadnap moziban voltak együtt. Hét végén kották, magyar nóták vásárlásában segédkezett neki Dénes. Vasárnap együtt mentek misére.

— Nem vagyok ugyan katolikus — mondta Dolly —, de imádom a tömjént és az orgonaszót.

— Én magát imádom — akarta Dénes mondani, de nem tette, mert eszébe jutott a Péter szomoru pillantása és hogy azt jósolta, menthetetlenül bele fog szeretni és elveszi. Dolly pedig csak mosolygott és hagyta magát kísélni, kiszolgálni, mulattatni és csodálni. Nem egytől, nem kettőtől, de mindenkitől, aki csak a közelébe került és hogy véletlenül éppen Serák Dénes volt leginkább a legtöbbször kéznél, arról igazán nem ő tehetett, hanem inkább Dénes. Dénes, aki úgy követte Dollyt, mint az árnyék, megfedkezvén mindenről és mindenkiről, de főleg szegény Péterről, akivel most, az előrehaladott téli szezon alatt már jóformán alig találkozott. A közös autót, mint egészen keresztülvihetetlen valamit, már jó darabja feladták. A kis Mág most egészen a Dénesé lett, ennek fejében Dénes lemondott a »Miénk«-ről, amely most

már a Péter kizárólagos tulajdonát képezte. A két fivért most sohasem látták együtt. Dénes mindenüvé Dollyval ment, Péter pedig vagy nem ment, vagy egyedül ment, vagy kokottokkal. Ezen a télen Dénes minden bálon résztvett és rendszeren hajnalig táncolt, vagy nézte Dollyt táncolni. Ugyanakkor Péter minden éjjel dorbézolt, becsipett és kártyázott hajnalig. Reggelenként a város rémtörténeteket sugdosott a kaszinói kártyacsatákról, amelyeknek a tragikus hőse legtöbbször Serák Péter volt. Péter, szegény, aki szerencsétlen és könnyelmű emberek szokásához hiven kártyába temette álmatlan éjszakáit, kezdetben csak azért, hogy ne kelljen egész éjjel cigány mellett busulnia, vagy odahaza a kubista tapéta mintáit számolgatni, később persze már visszanyerni is akart.

— Csak nem fogok egy idegen angol lány végett anyagilag is tönkre menni — gondolta szédülve a veszteségtől és az italtól reggelenként —, nem elég, hogy Dénest elvette tőlem egészen, most pedig már a vagyonomra is pályázik. Hiába, csak ilyenek az angolok. A háborút is őmiattuk veszítettük el. Oh, Dolly Roberts, győztes Albion lánya, mit tettél velem!

A lakásuk két hálószobából és egy nagy fogadószobából állott. Mindaddig, amíg Dolly fel nem tűnt a láthatáron, amikor együtt jöttek, együtt mentek, soha be nem zárkóztak egymás elől, sőt nevetgélve ültek egymás ágyaszélén akár órákhoz is és most persze ez is megváltozott. Közös lakásuk dacára, jóformán alig látták egymást. Egy délután aztán megtörtént az a hallatlan eset, hogy Péter felvitt három művésznőt, enyhén szólva tündért és a véletlenül hazavetődő Dénes ott találta őket Eufon és pezsgő mellett mulatozva a lakáson. Dénes, akinél a Dolly iránt érzett szerelem akkoriban elérte azt a pontot, hogy minden más nőtől legalább is idegenkedett, a tündérek láttára elpirult, majd elsápadt s aztán szó nélkül sarkonfordult és érzelmein némiképpen csak az ajtó viharos becsapásával könnyített. Péter aznap éjfélig volt otthon és mulatott, akkor kidobta a nőket és felment a klubba játszani. Reggelig játszott s az utolsó veszteségéről már csak bont adott Délfelé arra ébredt, hogy erősen dörömbölnek az ajtaján. Felkelt és kinyitotta. Dénes állt a küszöbön. Hosszu idők után először jött be hozzá.

— Péter — kérdezte Dénes izgatottan —, igaz az, amit a városban beszélnek, hogy te ma éjjel többet veszítettél, mint amennyi pénz volt nálad? Igaz ez, Péter?

— Mi közöd hozzá? Törődj az angol misszeddel, az én privát ügyeimhez semmi közöd, fiacskám. És különben is, ha annyira érdekel, ha mindenáron tudni akarsz: hát igaz. Harminc millióért bont adtam. Van valami kifogásod ellene?

— Ide figyelj, Péter! — mondta Dénes csendesesen. — Én természetesen rendelkezésemre bocsátom azt a harminc milliót és még ennél jóval nagyobb összeget, szóval mindazt a készpénzt, ami egyáltalában pillanatnyilag birtokban van. Viszonzásul csak azt kérem, add át nekem ezt a lakást és költözzél te szállodába. Nézd, én, ha Isten megsegít, nemsokára vőlegény leszek. Azt tudod, hogy imádom Dollyt és azt hiszem, azt merem remélni, hogy én sem vagyok közömbös előtte. Nekem az olyanfajta jelenet, mint amilyenbe tegnap délután gyanútlanul belecsöppentem, több mint kínos, egyenesen fizikai rosszulléttel jár. És ha elgondolom, hogy Dolly megtudhatná a dolgot és azt hihetné, hogy én is... Hogy én hozzáam... Hogy nálam voltak ezek a nők. Viszont belátom, hogy tenálad az ilyesmi természetes. Hát ugye, a leghelyesebb, ha így oldjuk meg a helyzetet. És ne hidd, hogy ezért téged én most már nem szeretlek. Hidd el...

— Elengedem beszédednek ezt a részét — mondta Péter szárazon. — Elhiszem meleg érzelmeidet irányomban, ha nyíltan bevallod, mikor akarsz kilakoltatni, holnap, holnapután, azonnal? Tudod mit? Állapodjunk meg egy tiznapos felmondásban. Azt hiszem, hogy üzleti nyelven szólva, kivánságom méltányos!

Dénes aznap délután vásárolni kísérte Dollyt. Közeledett a karácsony és Dolly buzgón shopingolt. Az otthoniaknak akart mindenféle magyaros tárgyakat küldeni. Utána pedig a Ritzbe mentek teázni.

— Nagyon köszönöm, hogy végigkísért ma délután — mondta Dolly —, igazán azt sem tudom már, mit csinálnék maga nélkül. Azt hiszem, ha maga ma nincs velem, borzasztóan becsaptak volna az üzletekben is. Buta dolog, de

NBv

Budapesti Nemzetközi Vásár

1925 április 13-27-ig

Rendezi a
Budapesti
Kereskedelmi és
Iparkamara.

Európa ö-szes nagyobb városaiban külképviseletek.

Kedvezményes utazás és vizum.
Lakáskitűlés.

Felvilágosítás a vásár-irodánál:

V., Szemere-ucca 6.

Karsai Feri

NŐI KALAP
KÜLÖNLEGESSÉGEK
DIVATTERME

IV. Párisi-ucca 3. sz.
Telefon: 106-80

Az arcbőr speciális ápolása, avagy gyógyítása szénsav és kénpakolás által saját találmányom szerint csak egyedül az én kozmetikai intézetemben talál alkalmazást. Ezzel a módszerrel a szeplőt, valamint a testről és arcról a kellemetlen szőrt nyom nélkül eltávolítom.

Az arcnak kékfénnyel való besugárzása ugyan csak intézetem különlegessége.

Nagy estélyekre saját találmányu emailszerű decoltagé, bőrbevonás, szenzációs eredménnyel jár. E műveletet házonkívül is végzem.

Francia módszerű különleges készülékkel ráncok és petyhüdségek eltávolítását is eszközölöm (orvosilag engedélyezve).

Elsőrangú kézápolás, kar-massageval egybekötve.

Speciális kéz- és bőrkosmetikai szerek, gyógy- és szépítő praeparatumok állandó készletben.

Mérsékelt árak.

Berthe Kozmetikai Intézet

Budapest IV, Párisi-uca 4

Telefon 105-87.

(Lift díjtalan.)

egész itt tartózkodásom alatt alig pár szót tanultam csak meg magyarul. Ez azért van, mert itt mindenki tud és szeret angolul beszélni, hát akkor nem is igen érdemes magyarul tanulni is. Pedig most már nem igen fogom tökéletesíthetni eme kis kétes tudományomat. Mother sürgeti a hazajöveletemet, valószínűleg december végén indulok és újévre már otthon leszek. Remélem, hiányozni fogok magának?

– Nagyon – dadogta Dénes és talán mást is dadogott volna, de ebben a percben a portás hozzálépett és a telefonhoz hívta.

– Bocsásson meg – mondta szelíden, de magában a portást, a telefont és a beszélni kívánót is az ördögök birodalmába kívánta. A beszélni kívánó pedig Serák Péter volt.

– Halló! Te vagy az, Déneském? Ugy örülök, hogy megtaláltalak. Halló! Nézd, idehaza vagyok, csomagolgatok, egyedül vagyok, olyan egyedül vagyok, Déneském. Annyi régi emléket találtam, régi, közös harctéri képeket, tábori lapokat. Átolvastam a leveleidet és amelyeket a kórházból irtál. És itt van a szolgálati revolvered mellettem. Tudod azt, amelyet a kommunizmus alatt is megmentettünk, eldugtunk a kályhába. Te, képzeld, még megzavart tölve. És megtaláltam az imakönyvet, amelyet Sabácból hoztál nekem. Déneském, gyere haza. Én olyan egyedül vagyok. És ha a klubba felmegyek, ott is egyedül leszek. Halló, nézd, ne neved ki, én mindenütt már egyedül érzem magamat, ha nélküled vagyok. Kérlek, gyere... Várlak...

– Ezt akartad mondani – sziszegte Dénes elkeseredetten, mikor a másiktól szóhoz jutott. Ezért, ezekért a marhaságokért hívsz fel engem a Ritzben? Megörültél, vagy ittas vagy? Hiszen délelőtt még semmi kifogásod nem volt a lakáskérdés ellen. Azt hiszem, nekem nem kell dikcióznom testvéri szeretetről, én bebizonyítottam azt. A vagyonom oroszlánrészét a rendelkezésedre bocsátom és te akkor még szónokolsz nekem. Ugyan kérlek... Nevetséges vagy, vagy talán mégis mámoros. Szervusz, aludd ki magadat. Majd holnap tovább beszélünk. Lecsapta a kagylót és visszasietett Dollyhoz a hallba. Dolly akkor már körülbelül a harmadik csésze teánál tartott. Mosolyogva kínálta meg cigarettával Dénest és maga is rágyujtott.

– Oh well, igen, hol is tartottunk? Én azt mondtam, hogy remélem, hiányozni fogok magának és maga azt mondta rá: nagyon. Ne haragudjon, de én ezt nemigen tudom elhinni. Vagy ha fogok is hiányozni egy kicsit, majd meglássa, ez csak kezdetben lesz. A férfiak oly gyorsan felejtenek. Felejtenek és vigasztalódnak. Főleg, ha úgy, mint a mi esetünkben, csak barátságáról, pajtáskodásról volt szó. Mert nem mondom, a szerelem, az igazi real thing, az más. Nekem is van otthon valakim, ilyen valakim, aki nem felejt el, nem felejtett el Angliában. Ugy hívják Bobby Seagrave, egy egészen szegény fiu. Egy sailor boy, God bless him. Az nem felejt el, mert szeret. És én is szeretem őt. Emlékszik még, mit mondtam egyszer, ismeretségünk legelején a házasságról és hogy minálunk a leány áldozatot hoz, ha férjhez megy, mert feláldozza a szabadságát, a nagyszerű leányéletét annak a kedvéért, akit szeret. Ha én most haza megyek Angliába, meg fogom hozni ezt az áldozatot. És tudja, hogy mi a furcsa és kómikus, a humoros, a gyönyörű az egészben. Abban a percben, mikor elhatároztam, hogy hozzámegyek Bobbyhoz, már nem is tűnik fel áldozatnak az egész. Higyje el, nem lemondás megvonni magunktól bármit is annak az egy férfinak a kedvéért, akit szeretünk.

Dolly mosolygott és ezzel a mosollyal tulajdonképpen véget is ért a két Serák története.

Serák Péter aznap délután egy szolgálati revolverrel főbelőtte magát és azonnal meghalt. És Serák Dénes nem halt meg ugyan, de soha, egész életében nem mosolygott többé.

Meinl

legfinomabb teakeverékei

AUTOMOBILIZMUS

A »Los Angeles Times« által nemrég rendezett autóversenyen Amerikában az első díjat egy Chrysler Phaeton kocsni nyerte meg, mely győzelmével egyuttal az összes eddigi rekordokat megdöntötte. A Chrysler-gép az 1600 km. hosszú pályát 1007 perc, azaz 16 óra, 47 perc alatt futotta be. Az átlagsebesség tehát 95 km.

MICHELIN PNEU

SZILÁRD, Lázár-utca 14. Telefon: 131—28.

óránként. Ha a gummik kicseréléséhez, továbbá az olaj és benzin felvételéhez, a vezető pihenéséhez szükségelt időt leszámítjuk, akkor a kocsni a pályát 878 perc alatt futotta be. Az effektív sebesség tehát óránként 109,33 km. Ezen számok túlzottnak tűnnek ugyan, azonban valódiságukat igazolja az a tény, hogy a verseny az American Automobil Association szigorú felügyelete alatt folyt le. A kocsit Ralph de Palma vezette.

Felelős szerkesztő: dr. ENDRÓDI BÉLA

Kiadótulajdonos: »A Társaság« Irodalmi Lapkiadó Részvénytársaság. Szerkesztőség: I. Horthy Miklós-ut 1. Telefon: J. 110—88 és J. 58—58. Fogadó órák: hétfőn, szerdán és pénteken délután 4—5-ig. Előfizetési ár: egész évre 400.000, egyes szám ára 8000, a havi bővített kiadás 10.000 kor. Pápai Ernő műintézetének nyomása, Budapest. VI., Szerecsen-utca 65. Telefon 127-05.

FIAT

3 GRAND PRIX GYŐZTESE

„Fiat“ Societa Anonima Torino
Magyarországi vezérképviselete: Budapest, V. ker.
Szabadság-tér 18. szám. Telefonszám: 124—53

A VILÁGHIRŰ // MOTORKERÉKPÁROK
NORTON Vezérképviselete: Biró Jenő
Budapest, VI. Liszt Ferenc-tér 10

Neuschlosz=Lichtig

Repülőgépgyár és Faipar R. T. Albertfalva

az elegáns világ
karosszeria gyára

Telefon: József 84-02, József 84-03, 156-54

A NYOLC-HENGERES

LINCOLN

A VILÁG LEGSZEBB AUTOMOBILJA

SZÁLLÍTJA.

HALTENBERGER VILMOS

VI., NAGYMEZŐ-UTCA 19

TELEFON: 66—15.

TELEFON: 66—15.

»FORD«=AUTÓK — »FORDSON«=TRAKTOROK,
ALKATRÉSZEK, JAVÍTÁSOK — A FORD-GYÁRAK
AUTORIZÁLT KÉPVISELETE

Sürgőnycím: »WILFORD BUDAPEST«

Sürgőnycím: »WILFORD BUDAPEST«

"Old England"
Rácz Dániel

Robes Ladies coat, Tiers
Robes Manteaux, Fourrures.

Budapest
11. Királyi ucca 9.

WESZELY L.
FOTOKEMIGRAFIAI
RÉSZVÉNYTÁRSASÁG
KLISÉ
BUDAPEST
V. DOROTTYA U. 11.
TELEFON: 98-82.

A Járósvágy

Gróf Durini Ercole olasz követ gyermekei

Angelo felvétele